

หลังจากฉันเสร็จแล้ว พร้อมกับเตรียมจะหม่าท่านออกไปสกลนคร จุดนี้เป็นจุดที่เริ่มระเบิดหัวใจพี่น้องชาวหนองผือทั้งบ้านใกล้บ้านไกล ที่ต่างมาแสดงความหมตหวังครั้งสุดท้ายในบริเวณนั้น ตลอดพระสงฆ์สามเณรเป็นจำนวนมาก ทั้งสองฝ่ายต่างเกิดความสลดสังเวชน้ำตาไหล ซึมเป็นจุดแรก จุดที่สองขณะที่พระอาจารย์ทั้งหลายพยุ่งท่านอาจารย์ลงมาจากกุฏิ เพื่ออาราธนาขึ้นสู่แคร่และเตรียมเคลื่อนที่นี้ เป็นตอนที่ปล่อยความเลื่อมใสอาลัยรักสุดประมาณที่อัดอั้นตันใจ อยู่ภายในออกมาอย่างเต็มที่ ทั้งหญิงทั้งชายตลอดพระเณรก็อดกลั้นน้ำตาไว้ไม่ได้ จำต้องปล่อยให้ เป็นไปตามความโศกาดูรในขณะนั้น

แม้ผู้เขียนเองซึ่งยังจะติดตามท่านออกไปด้วย ก็ยังอดแสดงความไม่เป็นท่าออกมาไม่ได้ เมื่อเห็นบรรยากาศเต็มไปด้วยความซบเซาเหงาหงอยอยู่รอบด้าน ทั้งเสียงร้องไห้สังเสียด ทั้งคำขอร้องอาราธนาวิงวอนท่านอาจารย์ ขอให้ออกไปหายโรคหายภัย อย่าได้ออกไปล้มหายตายจาก ทำลายซากจากพวกญาติโยมที่กำลังรอคอยอยู่ด้วยความโศกศัลย์กันแสงสุดที่จะอดกลั้นได้ แทบหัวอกจะแตกตายอยู่แล้วเวลานี้ ขอท่านได้เมตตาสงสารสัตว์มาก ๆ เพราะเห็นแก่ความยากจน บ้างเกิด ที่ปวงข้าพเจ้าทั้งหลายเกิดทุกข์มากแทบเหลือทนครั้งนี้ เพราะสมบัติอันล้ำค่าที่เคยอุปฐากรักษามาเป็นเวลาหลายปี ได้หลุดมือพลัดพรากจากไป สุตวิสัยที่จะกั้นกางไว้ได้

เสียงร้องไห้รำพันด้วยความระทมขมขื่น รวากับคลื่นทะเลไหลซัดเข้ามาท่วมทับหัวใจตามรายทางที่ท่านผ่านไป คนทั้งบ้าน ทั้งหญิงทั้งชาย ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เหมือนจะถึงความมืดมิดปิดตึ๊ดไปติดตามท่านกันทั้งบ้าน ตลอดต้นไม้ใบหญ้าที่ไม่มีวิญญูณรับรู้อะไรเลย ก็เป็นประหนึ่งยุบยอกรอบเกรียมไปตาม ๆ กัน ขณะที่ท่านเริ่มเคลื่อนจากรมณีสถานอันเป็นที่เคยให้ความสุขสำราญแก่ท่านและพระสงฆ์ พร้อมด้วยหมู่ชนจำนวนมากที่มาอาศัยพึ่งร่มเงาตลอดมา สถานที่นั้นจึงเป็นเหมือนวัดร้างขึ้นในทันทีทันใด ทั้งที่มีพระอยู่จำนวนมาก เพราะปราศจากต้นไม้อายุใบดกหนาที่เต็มไปด้วยความร่มเย็นผาสุกแก่ผู้มาอาศัยตลอดมา

เสียงที่กำลังแสดงความระบมปวดร้าวของประชาชน ผู้หวังมอบกายถวายชีวิตไว้กับพระศาสนา มีท่านอาจารย์เป็นองค์พยานซึ่งกำลังพลัดพรากจากไปอยู่เวลานี้ เป็นเสียงที่จะอดสังเวชสงสารเหลือประมาณมิได้ พอผ่านบ้านและเสียงพิไรรำพันที่แสนจะอดกลั้นความทุกข์ความสงสารไปแล้ว ต่างก็เดินระงมทุกข์ไปตามหลังท่าน แม้มีพระเณรและประชาชนนับเป็นจำนวนร้อย ๆ ก็ล้วนมีหน้าอันเคร่งขรึม ไม่มีท่านผู้ใดจะแสดงความเบิกบานแจ่มใส คงมีแต่ความระทมขมขื่นที่จำต้องกล้ำกลืนด้วยความฝืดฝืนทนไปตาม ๆ กัน ตลอดทางเป็นความเจ็บเหงาเศร้าโศกของหมู่ชน ที่ต่างเดินไปเหมือนคนไร้ญาติขาดมิตร ไม่มีใครพูดใครคุยเรื่องต่าง ๆ แผงขึ้นมาบ้างเลย ต่างคนต่างเจ็บ แต่หัวใจเต็มไปด้วยความครุ่นคิดไปในความหมตหวัง ทั้งท่านและเรารู้สึกมีทางเดินแห่งวิถีของใจไปในท่านองเดียวกันว่า พวกเราเป็นพวกที่หมตหวัง

ขออภัยเขียนตามความรู้สึกเท่ากับกำลังเอาท่านอาจารย์ไปทิ้ง ทั้งที่ท่านยังครองชั้นธำอยู่อย่างไม่สงสัย การที่จะมีหวังได้ท่านกลับมาอีกนั้นคงเป็นไปไม่ได้แล้ว ยิ่งคิดยิ่งเศร้า แต่ก็เป็นเรื่องที่อดคิดไม่ได้ ต่างคนต่างเดินไปตามทางด้วยความเจ็บเหงาเศร้าใจ และคิดแต่เรื่องของความหมตหวังกันทั้งนั้น สำหรับผู้เขียนเองขอสารภาพตัวว่าไม่เป็นท่าเอาอย่างมากรวดตลอดทางมีแต่

ความรำพึงรำพันถึงความหมตหวังที่พึ่ง ไม่มีที่อาศัยใด ๆ อีกแล้ว เมื่อเกิดปัญหาขึ้นมาดังที่เคยเกิดอยู่เสมอไม่เว้นแต่ละวัน

ระหว่างทางจากหนองผือ ถึงอำเภอพรรณานิคม ตามสายทางที่ไปนั้นราว ๖๐๐ เส้น แม้เช่นนั้นก็ได้สนใจว่าใกล้หรือไกล สิ่งที่สนใจอย่างฝังลึกก็คือความอาลัยอาวรณ์ยังไม่อยากให้ท่านจากไปในเวลานี้ เพราะเป็นเวลาที่ดีกำลังอาการหนักมากเกี่ยวกับปัญหาทางภายใน คิดวนไปเวียนมากี่มาลงเอยที่ความหมตหวังไม่มีทางสืบต่อกันได้เลย มีแต่คิดว่าต้องหมตหวังทำเดี่ยวอาการของท่านรู้สึกสงบมากตลอดทางที่ไกลแสนไกล มิได้แสดงอาการใด ๆ เลย เหมือนคนนอนหลับเรอติ ๆ นี่เอง ทั้งที่ท่านมิได้หลับ พอไปถึงสถานที่ที่มีป่าไม้ร่มเย็นสำหรับคนหนุ่มมาก ก็ขออาราธนาท่านพักชั่วคราว สิ่งที่ไม่คาดฝันได้เกิดขึ้นอีกวาระหนึ่งจากความอดรนทนไม่ได้ คือทั้งน่ารักทั้งน่าสงสาร ทั้งอาลัยอ้อยอิ่ง “เวลาท่านถามออกมาว่า มาถึงไหนแล้ว” ดังนี้ ทำไมจึงไฟเราะซาบซึ่งจับใจเอาหนักหนาและเป็นเหมือนท่านไม่ได้เป็นอะไรเลย

“ทูลหัวทูลกระหม่อมจอมโตรภพ จะสลัดปัดทิ้งคนอนาถที่กำลังหายใจอยู่ แต่หัวใจจะขาดดินอยู่ขณะนี้ไปเสียแล้วหรือ ดวงหทัยที่บริสุทธิ์ซึ่งเคยเต็มไปด้วยเมตตาอนุเคราะห์ให้พอหายใจได้ตลอดมา ได้ถอดถอนกลับคืนสู่ความไม่มีอะไรเหลืออยู่หมดแล้วหรือ” ขณะนั้นความรู้สึกได้เกิดขึ้นทันทีทันใด ใครจะว่าเป็นบ้าก็ยอมรับว่าเป็นจริงในท่านอาจารย์องค์นี้ เป็นบ้าขนาดตายแทนท่านได้เลยโดยไม่มีอุทธรณ์ร้อนใจในชีวิตของตัวเองเลย ขอแต่ท่านแสดงความประสงค์จะเอาอะไรด้วยในตัวของเรา จะไม่มีคำว่า “เสียตายชีวิตเลย” จะมีแต่คำว่า “พร้อมอยู่แล้วที่จะพลีชีพทุกขณะ” เท่านั้น ไม่มีคำเป็นอุปสรรคเข้ามาแฝงได้อย่างเด็ดขาด แต่สุดท้าย แม้จะขอถวายอะไรท่านก็ไม่อาจรับได้ เพราะในโลกธาตุนี้ต้องเดินทางสายเดียวกันไม่มีทางปลีก และออกจากคำว่า “เกิดแล้วต้องตายจะเป็นอื่นไปไม่ได้” เลย

การออกเดินทางจากวัดหนองผือ เริ่มแต่เวลาประมาณ ๙ นาฬิกา มุ่งหน้าไปพักวัดบ้านภู อำเภอพรรณานิคม จังหวัดสกลนคร ชั่วโมงก่อน พอท่านหายเหนื่อยบ้างแล้วเดินทางต่อไปสกลนคร ไปถึงวัดบ้านภูราว ๑๗ น.กว่า ๆ ยังไม่มีมืด การเดินทางกินเวลาหลายชั่วโมงเพราะเดินอ้อมเขา เพื่อความสะดวกสำหรับองค์ท่าน และคนแก่ที่พยายามตะเกียกตะกายตามส่งท่านมีมาก ทั้งหญิงทั้งชาย พอไปถึงวัดบ้านภูแล้วก็อาราธนาท่านเข้าพักที่ศาลาเตี้ย ๆ เพื่อสะดวกแก่การถวายการอุปฐากรักษา ตลอดประชาชนพระเณรที่มากกราบเยี่ยมอาการท่านก็สะดวก

นับแต่วันอาราธนาท่านไปพักที่นั่น อาการมีแต่ทรุดลงโดยลำดับ ประชาชนพระเณรก็หลั่งไหลมามากเต็มไปหมด ทั้งเข้าทั้งป่วยและเย็น ตลอดกลางคืน เพราะใครก็หิวกระหายอยากมาเห็นหน้าและกราบเยี่ยมท่าน ซึ่งจำนวนมากไม่เคยเห็นหน้าท่านเลย ได้ยินแต่ชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณเล่าลือกันว่า ท่านเป็นพระอรหันต์ทั้งองค์ในสมัยปัจจุบันไม่สงสัย และกำลังจะนิพพานอยู่แล้วในเร็ว ๆ นี้ ใครมีวาสนาก็ได้เห็นท่าน ใครไม่มีวาสนาก็เกิดมาตายเปล่า จึงต่างก็อยากมากกราบไหว้บูชาพอเป็นขวัญตาขวัญใจที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์กับโลกเขาทั้งคน อย่าให้เสียชาติวาสนาไปเปล่า ๆ เลย

พอเช้าวันหลังท่านถามว่า เมื่อไรจะพาผมไปสกลนคร ผมมิได้ตั้งใจจะมาตายที่นี่ ต้องพาผมไปสกลฯ ให้ได้ ออกรอไว้นาน พระอาจารย์ที่เป็นลูกศิษย์ท่านก็เรียนถวายว่า รอให้ท่านอาจารย์

พอหายเหนื่อยบ้างแล้วจะอาราธนาไปสกลฯ ตามความประสงค์ ท่านก็หยุดไปบ้าง พอวันหลังก็เริ่มถามอีกท่านเองที่เคยถามแล้ว พระอาจารย์ก็เรียนถวายท่าน ท่านก็หยุดไปเป็นระยะ วันหลังก็ถามอีก จะพาผมไปสกลฯ เมื่อไร อัยารอช้า จะไม่ทันเวลา

ที่อาราธนาท่านมาพักวัดนั้นราว ๑๐ วัน นับแต่เวลาล่วงไป ๔-๕ วันแล้ว ท่านเร่งให้พาท่านไปสกลนครวันหนึ่งหลายครั้ง พระอาจารย์ทั้งหลายก็นิ่งบ้าง เรียนถวายท่านบ้าง ท่านก็เร่งและดูเอาบ้างว่า จะให้ผมตายอยู่ที่นี้เขี้ยวหรือ ผมบอกแล้วแต่ต้นทางก่อนจะมาว่าผมจะไปตายที่สกลนคร นี่ก็จวนเต็มทีแล้ว รีบพาผมไปอัยารอนาน ใน ๓ คืนสุดท้ายท่านเร่งใหญ่ มีแต่จะให้พาไปสกลนครโดยถ่ายเดียว เฉพาะคืนสุดท้ายท่านไม่ยอมพักหลับเลย และเรียกพระมาด้วยอาการรีบด่วน เป็นเชิงบ่งบอกอย่างชัดเจนว่าท่านจะไม่สามารถทรงชั้นอยู่ต่อไปอีกได้ ให้รีบพาท่านไปในคืนวันนั้นเพื่อทันกับเวลา นอกจากนั้นยังบอกให้พระพยุ่งท่านนั่งขัดสมาธิหันหน้าไปทางสกลนคร พอออกจากสมาธิก็บอกพระว่าให้เตรียมพาท่านไปสกลนครในคืนวันนั้น

พวกเราต้องไปตามพระผู้ใหญ่มาเรียนท่านว่า พรุ่งนี้เช้าจะอาราธนาท่านไปสกลนครตามความประสงค์ ท่านจึงสงบลงบ้าง แต่ไม่ยอมนอนและบอกอย่างไม่ปิดบังด้วยว่า “ผมจวนเต็มทีแล้ว จะรอดต่อไปไม่ได้ ถ้าได้ไปในคืนนี้ยิ่งเหมาะ จะได้ทันกับเหตุการณ์ซึ่งกำลังเร่งรัดอยู่อย่างเต็มที่ ผมไม่อยากจะแบกชั้นซึ่งเป็นไฟทั้งกองนี้อยู่นาน อยากจะปล่อยทิ้งเสียให้หายกังวลในชั้นอันเป็นกองแห่งมหันตทุกข์ความกังวลอันใหญ่หลวงนี้

ผมจวนเต็มทีแล้ว พวกท่านยังไม่ทราบหรือว่าผมจะตายในเร็ว ๆ นี้ จะเอาผมไว้ให้ทรมาณชั้นโดยไม่เกิดประโยชน์อะไรอีก เหตุผลก็ได้ชี้แจงให้ฟังจนเป็นที่เข้าใจกันหมดแล้วถึงได้มาที่นี่ แต่แล้วทำไมจึงยังขึ้นเอาผมไว้อีกเล่า ที่นี้เป็นสกลนครหรือ ทำไมไม่รีบพาผมไป จงรีบพาผมไปเดี๋ยวนี้ รอไว้ทำไมกันอีก คนตายแล้วทำเป็นปลาร้าหรือน้ำปลาได้หรือ ผมบอกแล้วว่าเวลานี้ธาตุชั้นผมเต็มทนแล้ว จะทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้ ยังไม่มีใครสนใจฟังและปฏิบัติตามที่ผมบอกอยู่หรือ คำพูดขนาดนี้ยังไม่พากันฟังเสียงเลย แล้วพวกท่านจะไปหาของจริงจากอะไรที่ไหนกัน

ถ้ายังพากันดื้อทั้งที่ผมยังมีชีวิตอยู่ และไม่พากันเชื่อฟังต่อหน้าต่อตาเช่นนั้น เวลาผมตายไปแล้วพวกท่านจะเป็นคนดีมีเหตุผลจากอะไร คำพูดทั้งหมดนี้ผมพูดด้วยเหตุผลที่ตรงทราบว่าเป็นความจริงล้วน ๆ แล้ว แต่พวกท่านยังขึ้นดื้อไม่ทำตาม ผมรู้สึกจะหมดความหวังกับพวกท่านในอนาคตว่า จะเป็นผู้สามารถทรงศาสนาไปได้ด้วยความมีเหตุผลได้อย่างไรกัน”

ท่านเอาหนักมากในคืนสุดท้าย ทั้งไม่ยอมหลับนอนอีกด้วย ที่ท่านไม่ยอมหลับนั้นอาจเป็นเพราะเวลาหลับไป น่ากลัวจะเตลิดเลยก็ได้ พวกเราที่อยู่ด้วยกันมากต่อมากไม่มีใครสามารถทราบความมุ่งหมายท่านตอนนี้ เลยต้องเดาเอามาลง ถ้าผิดไปจากความจริงก็กรุณาอภัยด้วย

ตอนเช้าราว ๗ น.กว่า ๆ รถแขวงทางสกลนครก็มารับท่านพอดี โดยมีคุณแม่หนุ่ม ชูวานนท์ เป็นผู้นำหน้ามาอาราธนานิมนต์ท่านให้ไปสกลนคร ท่านก็รับคำทันที มีเพียงพูดว่า “รถมากี่คัน จะพอกับพระเถรจำนวนมากซึ่งจะติดตามไปด้วยหรือเปล่า” เท่านั้น เขาเรียนท่านว่า “มีรถมา ๓ คัน แม้พระท่านไปไม่หมดก็จะขอมารับท่านไปจนหมดทุกองค์ที่ท่านประสงค์จะไป” ท่านทราบแล้วนั่ง พอฉันเสร็จแล้ว หมอก็เตรียมฉีดยานอนหลับถวายท่านเพื่อกันความกระเทือนเวลา

รถวิ่ง เพราะทางไม่ดีเลยสมัยนั้น ขรุขระเต็มไปด้วยหลุมด้วยบ่อ พอฉีดยาถวายแล้วก็อาราธนา ท่านขึ้นนอนบนแคร่ ห้ามออกไปขึ้นรถ ซึ่งจอดรออยู่ปากทุ่งนาเข้ามาจับไม่ได้ หลังจากฉีดยาถวายแล้วราว ๑๐ นาที ท่านก็เริ่มหลับและเริ่มออกเดินทางตรงไปจังหวัดสกลนคร ถึงโนนเที่ยงวันพอดี เมื่อถึงสกลนครเรียบร้อยแล้ว ก็อาราธนาท่านลงจากรถและขึ้นพักบนกุฏิวัดสุทธาวาส โดยที่ท่านกำลังหลับอยู่ และหลับไปจนถึงเที่ยงคืนคือ ๖ ทุ่ม จึงเริ่มต้น พอตื่นจากหลับขึ้นมาไม่นานนัก ราวตี ๑ น. อากาศที่ท่านเคยพูดซ้ำ ๆ ซาก ๆ ให้บรรดาลูกศิษย์ที่ซักหูตึงและใจสับสน วุ่นวายฟัง ก็เริ่มแสดงให้เห็นชัดขึ้นทุกระยะเหมือนจะบอกว่า นี้นะท่านทั้งหลายเห็นหรือยัง ที่ผมเคยบอกไม่หยุดปากว่าให้รีบพาผมมาสกลนคร จะได้รับปลดปล่อยสิ่งรกรุงรังที่เต็มไปด้วยมหันตทุกข์ออกให้หมดในเร็ว ๆ ซึ่งบัดนี้เริ่มแสดงอาการขึ้นมาแล้ว ถ้ายังไม่เห็นก็จงพากันดู และถ้าไม่เชื่อคำที่ผมบอกตลอดมา ก็จงพากันฟังและดูเสียให้เต็มตาและคิดให้เต็มใจ ที่ผมพูดแล้วกับสิ่งที่กำลังเห็นประจักษ์ตาอยู่เวลานี้เป็นความจริงดังที่เคยพูดไว้หรือเปล่า ต่อไปจงอย่าพากันเป็นพระหูกกระทำตาไม้ไผ่ ใจไม่มีความรู้สึกนึกคิดไตร่ตรองดังที่เคยเป็นมาแล้ว จะเป็นคนใจจิตจางว่างเปล่าจากสติปัญญาเครื่องไตร่ตรอง แล้วจะหาทางเอาตัวรอดไปไม่ได้ เรื่องที่กำลังเกิดอยู่ขณะนี้ เป็นต้นเหตุ จงพากันคิดอ่าน อย่างอนใจ ดังนี้

ขณะที่ท่านเริ่มแสดงอาการลาชั้นี คือ ภาวะ หเว ปรากฏขนธา อันเป็นกองมหันตทุกข์ในโลกสมมุติที่นักปราชญ์ทั้งหลายไม่พึงปรารถนาอยากพบเห็นอีกต่อไป เป็นเวลาตึกสัจตปราศจากเสียงและผู้คนพลุกพล่าน แต่ไม่นานนักก็เริ่มเห็นครูบาอาจารย์มีท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์ วัดโพธิสมภรณ์ อุดรธานี เป็นต้น ทอยยกันมากุฏิท่านด้วยอาการรีบร้อน นับแต่ขณะที่พระไปเรียนข่าวท่านอาจารย์ให้ทราบ พระอาจารย์ทั้งหลายก็รีบพร้อมกันนั่งอย่างท่านที่เคยเห็นภัยมาแล้วด้วยทำอันสงบ แต่ใจต่างมีความรุ่มร้อนอันใจ กระวนกระวายไปตามอาการที่กำลังแสดงอยู่อย่างสะดุดตา สะดุดใจไม่ลดละในขณะนั้น ราวกับจะเตือนให้เห็นชัดว่า จะต้องผ่านไปนาที่ใดนาที่หนึ่งในเร็ว ๆ นี้ อย่างแน่นอน

การนั่งดูอาการท่านนั่งเป็นสามแถว แถวแรกเป็นพระผู้ใหญ่มีท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์เป็นประธาน และพระอาจารย์รองลำดับออกมาจนถึงสามแถว ต่างนั่งด้วยทำอันสงบอย่างยิ่ง ตาจับจ้องมองดูอาการท่านราวกับว่าสัมผัสแล้วหลับไม่ลง ริมตาล่างเยิ้มไปด้วยน้ำตาที่สุดจะอดกลั้นด้วยความอาลัยอาวรณ์อย่างบอกไม่ถูก ต่างตกลูกในตบถอกแห่งความสิ้นหวังไม่มีทางแก้ไข หัวใจมีที่สุดลมไปพอลถึงวันของเขาเท่านั้น

องค์ท่านเบื้องต้นนอนสี่ไฮยาสน์ คือตะแคงข้างขวา แต่เห็นว่าท่านจะเหนื่อย เลยก้อย ๆ ดิ่งหมอนที่หนุนอยู่ข้างหลังท่านออกนิตหนึ่ง เลยกกลายเป็นท่านอนหงายไป พอท่านรู้สึกก็พยายามขยับตัวกลับคืนท่าเดิม แต่ไม่สามารถทำได้เพราะหมดกำลัง พระอาจารย์ใหญ่ก็ช่วยขยับหมอนที่หนุนหลังท่านเข้าไป แต่ดูอาการท่านรู้สึกเหนื่อยมากเลยต้องหยุด กลัวจะกระเทือนท่านมากไป ดังนั้น การนอนท่านในวาระสุดท้ายจึงเป็นท่าหงายก็ไม่ใช่ ท่าตะแคงข้างขวาก็ไม่เชิง เป็นเพียงท่าเอียง ๆ อยู่เท่านั้น เพราะสวัสดิสัยที่จะแก้ไขได้อีก อาการท่านกำลังดำเนินไปอย่างไม่หยุดยั้ง บรรดาศิษย์ซึ่งโดยมากมีแต่พระกับเณร ฆราวาสมีน้อยที่นั่งอาลัยอาวรณ์ด้วยความหมดหวังอยู่

ทั้งที่สัตว์โลกทั่วไตรภพอาศัยกันประจำภพกำเนิดตลอดมา แต่จิตเรานั้นอภิป้อ๊ววาสนาเอาอย่างไรนักหนา จึงเห็นโลกธาตุเป็นเหมือนยาพิษเอาเสียหมดในเวลานั้น ไม่อาจเป็นที่พึ่งได้ปรากฏแต่ท่านพระอาจารย์มั่นองค์เดียวเป็นชีวิตจิตใจเพื่อฝากอรรถฝากธรรม และฝากเป็นฝากตายทุกขณะลมหายใจเอาเลย

ส่วนพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์สาวก จักก็ไม่ปรากฏว่าประมาท หากแต่ท่านอยู่ลึกลงตามความรู้สึกในขณะนั้น ไม่สามารถอาจเอื้อมหรือฟื้นขึ้นมาเป็นที่พึ่ง และเป็นสักขีพยานได้อย่างใจหวังเหมือนท่านอาจารย์มั่น ซึ่งท่านอยู่ตื่น ๆ ทั้งเห็น ๆ และซึมซาบถึงจิตใจอยู่ทุกขณะที่พึ่งท่านอบรมชี้แจงข้ออรรถข้อธรรมในเวลาสงสัยเรียนถามท่าน ไม่ว่าจะปัญหาชนิดใดที่ตนไม่สามารถแก้ไขได้โดยลำพัง พอแบกมาเรียนถวายท่าน และท่านเมตตาอนุเคราะห์ชี้แจงให้ท่านนั้นเป็นตกไปในทันทีทันใด มิได้เผลอนหัวใจอยู่ต่อไปนานเลย

นี่เป็นจุดที่สลักลึกลงในหัวใจ ทำให้เกิดความกระเทือนใจมากเวลาท่านพลัดพรากจากไป เพราะไม่สนใจคิดว่าจะมีใครแก้ไขได้นอกจากท่านเท่านั้น แล้วใครจะมาแก้ไขเมตตาแก่เรา และเราจะมีแก้ไขไปเรียนถามใครเล่า นอกจากนั้นวันจะนั่งกอดเข้าเฝ้าความโง่และกองทุนของตนอยู่เท่านั้น ไม่มีทางออกอย่างง่าย ๆ เหมือนเวลาอยู่กับท่าน คิดไปเท่าไรก็มีแต่ความอึดอันตันใจที่จะหาทางออกโดยลำพังอย่างปลอดภัยไร้ทุกข์ ซึ่งไม่มีทางเอาเลยในความโง่ของตนขณะนั้น มีแต่ความระบมมทุกขอยู่ทำเดียว นั่งอยู่เหมือนคนตายสิ้นท่าแห่งความคิดเพื่อเอาตัวรอด ไม่มีความคิดใดที่จะพาไปสู่ความปลอดภัยโปร่งโล่งใจได้เลย สัมผัสเห็นสัมผัสน้อยสัมผัสเวลา นั่งรำพึงแบบคนตายทั้งที่ยังหายใจอยู่ ในชีวิตของพระเพ็งมีเพียงครั้งนี้เป็นชีวิต

ใจที่ขุ่นมัวกลัวทุกข์และว้าวุ่นเอาหนักหนาที่ปราศจากผู้เมตตาช่วยเหลือ เป็นชีวิตที่มีมืดมิดปิดตาย หาทางออกไม่ได้เอาเลย ตาชำเลืองไปเห็นองค์ท่านที่นอนปราศจากลมหายใจและความรู้สึกใด ๆ ด้วยความสงบที่ไร น้ำตาร่วงพรู น้ำตาร่วงพรูอย่างไม่เป็นท่าทุกที ทางภายในลมสะอึกสะอื้นในหัวอกหนุนให้เกิดความตีบตันขึ้นมาปิดคอคอหอย แทะจะไปเสียในขณะนั้น มีสติระลึกขึ้นมาชั่วขณะว่า เราจะไม่ขาดใจตายไปกับท่านเดี๋ยวนี้เสียหรือ

พยายามร่ำสอนตนว่า ท่านตายไปด้วยความหมดหวังหมดอาลัยอันเป็นเรื่องของกิเลสโดยสิ้นเชิง แต่เราตายไปด้วยความหวังความอาลัยจะเป็นข้าศึกต่อตัวเอง ความอาลัยเสียตายและความตายของเราไม่เกิดประโยชน์อะไรแก่เราและแก่ท่าน เวลาท่านมีชีวิตอยู่ก็ได้สั่งสอนให้เราคิดถึงท่านและตายกับท่านแบบนี้ แบบนี้เป็นแบบที่แฝงอยู่กับโลกที่เขาใช้กันตลอดมา แม้จะมีธรรมในใจอันเป็นสาเหตุให้คิดถึงท่าน แต่ก็ยังแฝงอยู่กับแบบของโลกที่เคยใช้กัน จึงไม่ค่อยเป็นประโยชน์สำหรับนักบวช เฉพาะอย่างยิ่งคือตัวเรากำลังมุ่งธรรมขึ้น...อยู่อย่างเต็มใจจึงไม่ควรถัดอย่างยิ่ง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ว่า ผู้ใดปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ผู้นั้นชื่อว่าบูชาตถาคต ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นเราตถาคต ฉะนั้นความคิดถึงแบบนี้จึงยังไม่เข้ากับธรรมเหล่านี้ได้สนิท สิ่งที่จะเข้ากับได้สนิท คือการปฏิบัติตนตามคำสอนที่ท่านอาจารย์สอนไว้แล้วอย่างไรด้วยความถูกต้องแม่นยำ นั่นเป็นความคิดถึงท่านโดยถูกต้อง แม้จะตายเพราะการฝึกกรรมานตนตามหลักธรรมก็ชื่อว่าตายอย่างถูกต้อง ควรคิดและปฏิบัติตนตามแบบนี้ จะสมกับว่าเรามาศึกษากับท่านเพื่อเหตุเพื่อ

ผล อย่าทำความอาลัยเสียดายท่านแบบโลกมาฆวาทธรรม จะเป็นเสี้ยนหนามแก่ตัวเปล่า ๆ จึงพอได้สติตั้งคติน้อมเอาธรรมมายับยั้งชโลมใจที่กำลังถูกมรสุมพัดผันทั้งดวง และพอมิชีวิตรอดมาได้ ไม่จมลงด้วยแบบไม่เป็นท่าเสียแต่ครั้งนั้น

พอรุ่งเช้าทั้งพระผู้ใหญ่ทั้งข้าราชการทุกแผนกในตัวจังหวัด ทราบข่าวมรณภาพของท่านอาจารย์ ต่างก็รีบออกมากราบเยี่ยงศพท่าน และปรึกษาหารือกิจการเกี่ยวกับศพท่านว่าจะควรปฏิบัติอย่างไร เพื่อความเหมาะสมและเป็นการถวายเกียรติโดยควรแก่ฐานะ ที่ท่านเป็นพระอาจารย์องค์สำคัญที่ประชาชนเคารพเลื่อมใสมากแทบทั่วประเทศไทย พร้อมกับนำเรื่องท่านไปออกข่าวทางวิทยุและหนังสือพิมพ์ เพื่อประชาชนที่เป็นลูกศิษย์และท่านที่เคารพเลื่อมใสในท่าน ซึ่งอยู่ในที่ต่าง ๆ ทั้งใกล้และไกลได้ทราบโดยทั่วกัน พอข่าวท่านมรณภาพกระจายไปถึงไหน ทั้งประชาชนและพระเถรทั้งใกล้และไกล ต่างพากันหลั่งไหลมากกราบเยี่ยงศพท่านถึงที่นั่นมิได้ขาด นับแต่วันมรณภาพจนถึงวันถวายฌาปนกิจศพท่าน ทั้งที่มากลับและมาค้างคืน โดยมากที่มาจากทางไกลก็จำต้องค้างคืน เพราะการคมนาคมไม่ค่อยสะดวกเหมือนทุกวันนี้

วัตถุไทยทานที่ต่างท่านต่างนำมาถวายบูชาท่านมีมากต่อมาก จนเหลือหูเหลือตาไม่อาจพรรณานับได้ นับแต่วันท่านเริ่มออกมาพักที่วัดบ้านภู อำเภอมรรณานิคม เครื่องไทยทานที่มีผู้ศรัทธาในท่านนำมาถวายบูชามิได้ขาดเลย เหมือนน้ำเหมือนท่าที่ไหลรินในฤดูฝนฉะนั้น ตามปกติเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่เป็นผู้มีอติเรกลามากอยู่แล้ว ไม่ว่าท่านจะพักในป่าในเขาหรือในที่เช่นไร ย่อมมีเทวบุตรเทวดาผู้ใจบุญ พยายามชวนชวายและดันดันชอกซอนเข้าไปถวายท่านจนได้

ปกตินิสัยท่านเป็นนักเสียสละอยู่แล้ว มีมาได้มาเท่าไร ท่านบำเพ็ญทานสงเคราะห์ไปเรื่อย ๆ ไม่มีคำว่าตระหนี่ถี่เหนียวหรือเสียดาย ไม่ว่าวัตถุชนิดไร มีราคาต่ำหรือสูง ท่านให้ท่านได้เสมอ กันหมด พูดถึงความจนของพระก็น่าจะไม่มีท่านผู้ใดจนไปกว่าท่าน การได้มาก็รู้สึกเด่นอยู่มาก แต่ทางเข้าคือได้มากกับทางออกคือการบริจาคทาน รู้สึกกว้างเท่ากัน หรือทางออกอาจกว้างกว่าเสียอีก เราพอทราบได้ เวลาได้มาแล้วไม่กี่วันท่านให้ท่านไปหมด เวลาไม่มีมาแต่บางโอกาสท่านอาจคิดอยากสงเคราะห์ผู้อื่นอยู่บ้างตามนิสัย เป็นเพียงท่านไม่ออกปากพูดเท่านั้น ท่านไปพักที่ใดวัดแถวใกล้เคียงจะได้รับการสงเคราะห์โดยทั่วถึง ฉะนั้น แม้ท่านมรณภาพแล้ว ข่าวไปถึงไหนศรัทธาญาติโยมก็มักจะมาถึงนั้น พร้อมทั้งเครื่องบริจาคติตตัวมาด้วย เวลาตั้งศพท่านไว้ศาลาวัดสุทธาวาส จึงมีท่านผู้ศรัทธามาบริจาคทำบุญมิได้ขาด

ศพท่านทั้งฝ่ายพระผู้ใหญ่และข้าราชการเห็นต้องกันว่า ควรเก็บไว้จนถึงเดือนสามข้างขึ้น คือต้นปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ค่อยถวายฌาปนกิจศพท่าน ด้วยเหตุนี้จึงได้พร้อมกันจัดหีบถาวรเพื่อบรรจุศพท่าน

ในวันต่อมาเวลาบ่าย ๔ โมง ประชาชน พระ เณรจำนวนมากมายพร้อมกันสร่งน้ำศพท่านเสร็จแล้วใช้ผ้าขาวพับห่อพันองค์ท่านหลายชั้น ภายนอกจิวที่ครองถวายเรียบร้อยแล้วอาราธนาเข้าในหีบศพถาวร หลังจากนั้นคณะศรัทธามากท่าน มีท่านเจ้าคุณธรรมเจดีย์เป็นประธาน ประศึกษันตกลองจัดให้มีการสวดมนต์ถวายท่านทุกคืน และมีการแสดงธรรมด้วยในวาระเดียวกัน ส่วนหีบศพท่านด้านหน้าปิดด้วยกระจก เพื่อท่านผู้มาแต่ไกลยังไม่เห็นองค์ท่าน ประสงค์อยากดูอยู่เป็นความสะดวก ไม่เสียใจว่ามาถึงแล้วไม่ได้เห็นท่าน

การสวดมนต์ถวายท่าน มีประชาชนและพระเถรมาร่วมพิธีวันละมาก ๆ งานคราวนี้ได้เห็นน้ำใจพี่น้องชาวสกลนครเรา ทั้งท่านข้าราชการทุกแผนก ตลอดพ่อค้าประชาชนทั่วหน้ากันที่มีศรัทธาแข็งแรงและท้าวหาญในการบริจาค และเอาการเอางานในธรรมาสน์ที่ไม่มีความย่อท้ออ่อนแอเลย นับแต่วันท่านอาจารย์ไปถึงและมรณภาพจนถึงวันงานถวายฌาปนกิจศพท่าน พี่น้องชาวสกลนครเรา ต่างวิ่งเต้นชวนชวายเป็นจะให้พระเถรได้รับความสะดวกในปัจจุบันนี้ และกิจการใหญ่โตที่ขวางหน้าอยู่ให้สำเร็จไปด้วยดีและมีเกียรติ โดยไม่เห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยและสิ้นเปลืองใด ๆ ทั้งสิ้น

พระมากมายที่มากราบนมัสการเยี่ยมศพท่านอาจารย์ในระหว่างก่อนจะถึงวันงานเป็นเวลาสามเดือน และพระเถรอยู่ประจำเพื่อดูแลกิจการจำนวนเป็นร้อยขึ้นไป พี่น้องทั้งหลายมิได้ย่อท้อทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยต่างพร้อมใจกันมีศรัทธาใส่บาตร จนกว่าพระเถรจำนวนมากจะผ่านไปหมดทุกองค์แทบเป็นลม แม้เช่นนั้นก็ไม่ยอมลดละความเพียร คงพร้อมกันพยายามโดยสม่ำเสมอ อาหารบิณฑบาตไม่เคยบกพร่องเลย มีแต่เหลือเพื่อตลอดสาย ไม่ว่าพระเถรจะมาเพิ่มมากเพียงไร ไม่มีวิตกวิจารณ์ว่าอาหารจะบกพร่องขาดเกิน ผู้เขียนเห็นด้วยตาตัวเองตลอดงาน จึงอดที่จะจารึกความดีงามและความพร้อมเพรียงสามัคคีของพี่น้องล่งสุจริตใจอย่างลึกไม่มีวันหลงลืมมิได้

ผู้เขียนไม่นึกไม่ฝันว่าจะได้เห็นความอดทน ความทนทาน ความเสียสละทุกด้านของพี่น้องดังกล่าวขนาดนี้ พอเห็นแล้วถึงใจจำติดตาติดใจไม่ลืมเลย จึงขอชมเชยสรรเสริญพี่น้องชาวสกลนครเราไว้ในที่นี้ด้วยว่า เป็นศรัทธาแม่เหล็กไม่มีย่อหย่อนอ่อนกำลังต่อภาระหน้าที่ทุกด้านในการนี้ ผู้เขียนมีความอบอุ่นไว้วางใจอย่างฝังลึกตลอดมา นับแต่ได้เห็นเหตุการณ์สำคัญครั้งนั้นมาแล้วด้วยตาตัวเอง จึงขอจารึกไว้ในใจตลอดจนอวสาน ไม่มีวันหลงลืมเลย

พระเถรที่มาช่วยดูแลงานที่ควรทำเพื่อเตรียมรับท่านที่มาในงาน โดยมีฆราวาสญาติโยมเป็นแรงงาน ก็น่าเห็นใจทั้งสองฝ่าย เพราะเพียงระหว่างที่ยังไม่ถึงวันงานก็มีพระเถรมากอยู่แล้ว ยิ่งถึงวันงานเข้าจริง ๆ ได้กะการกันไว้ว่า ทั้งพระเถรและฆราวาสที่จะมาในงานนี้ต้องเป็นจำนวนหมื่นขึ้นไป ฉะนั้นจำต้องพากันเตรียมจัดทำปะรำต่าง ๆ ทั้งที่พัก ทั้งโรงครัวไว้มากเท่าที่จะมากได้เพื่อความสะดวกในงาน ซึ่งเป็นงานใหญ่และมีประชาชนจะมาร่วมเป็นจำนวนมาก โดยเริ่มงานตั้งแต่ท่านเริ่มมรณภาพไปจนถึงวันงานก็พอดี

พอจวนวันงานจะมาถึง พระเถรและประชาชนนับวันหลั่งไหลมาทุกทิศทุกทางทั้งใกล้ทั้งไกล จนเจ้าหน้าที่คอยต้อนรับแทบเป็นลม รับไม่ไหวไม่ไหว จวนวันเข้าเท่าไรยังสิ้นไหลกันมาจนหาที่พักให้ไม่ได้พอกับจำนวนคนและพระเถรที่มา พอถึงวันงานเข้าจริง ๆ บริเวณวัดทั้งกุฏิ ทั้งปากกว้าง ๆ ในวัดเต็มไปด้วยพระเถรที่มาจากที่ต่าง ๆ มองดูกลดขาวเปรี้ยะไปทั้งป่า เฉพาะภายในวัดสุทธาวาสมีพระเถรทั้งหมดในวันงานกว่า ๘๐๐ ที่พักอยู่ตามวัดต่าง ๆ พอไปมาหาสู่กันได้สะดวกมีจำนวนมากพอ

เมื่อรวมพระเถรที่มาในงานทั้งพักในวัดและนอกวัดมีจำนวนกว่า ๑,๐๐๐ รูป ส่วนฆราวาสญาติโยมที่พักอยู่ในวัดก็นับไม่ไหว เพราะเหลือหูเหลือตาที่จะนับอ่านได้ ที่พักอยู่ตามร่มไม้ทุ่งนา ก็มีเยอะ ที่พักอยู่ในตัวเมืองก็มาก ตามโรงแรมต่าง ๆ เต็มไปหมด จนไม่มีโรงแรมให้พักพอกับจำนวนคน เวลามารวมในงานแล้วนับไม่ได้ เพียงคาดคะเนเอาประมาณหลายหมื่น แต่แปลกและ

นำอัครรยอยู่อย่างหนึ่ง ที่ไม่มีเสียงดังสมคนมากมายเหมือนงานทั้งหลายที่เคยมีกัน ได้ยินเฉพาะเครื่องกระจายเสียงที่ทำการโฆษณาประจำงานในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งเกี่ยวกับงานของวัดเท่านั้น

งานนี้ไม่มีมหรสพคบงันใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นงานกรรมฐานล้วน ๆ เครื่องไทยทานที่ประชาชนต่างมีศรัทธานำมาสมโภชโหมทนาช่วยเหลือในงานนี้ อยากรจะพูดว่า กองเท่าภูเขาถูกย่อย ๆ เราเ็นเอง ชาวที่ร้อยกระสอบ อาหารที่สิบก็ร้อยรถยนต์ที่ต่างทำนต่างชนมา มาด้วยกำลังศรัทธาอย่างไม่อัดไม่อั้น ผ้าที่นำมาเพื่อถวายบังสุกุลอุทิศส่วนกุศลถวายท่านอาจารย์ก็อยากรจะพูดว่า กองใหญ่ยิ่งกว่าโรงงานทอผ้าเสียอีก ซึ่งผู้เขียนก็ไม่เคยไปเห็นโรงงานทอผ้าเลย ไม่ทราบว่ามีใหญ่โตขนาดไหน แต่กองผ้าของคณะศรัทธาทั้งแผ่นดินที่ต่างทำนต่างนำมาเน็ฐึลึ่มากกว่านั้น จึงกลัวเดาด้วยความกล้าหาญไม่กลัวผิด

ตอนนี้ขออภัยท่านผู้อ่านมาก ๆ ด้วยผู้เขียนชักเพื่อไป เพราะความภูมิใจในไทยทานของท่านนักใจบุญทั้งหลาย ไม่นึกว่าคนไทยเราจะเป็นนักใจบุญถึงขนาดนั้น เห็นเครื่องแสดงน้ำใจออกมาแล้วจึงอัครรยท่านศรัทธาทั้งหลายมาจนบัดนี้ ว่าคนไทยเราเป็นนักเสียสละ นักสังคหวัดตุคือ นักให้ทานอย่างไม้อั้นไม่เสียตาย ฉะนั้น เมืองไทยเราแม้จะเป็นเมืองเล็กในสายตาของเมืองใหญ่ทั้งหลาย แต่การเสียสละให้ทานด้วยศรัทธาและด้วยความเมตตาเน็นี้ แม้แต่เมืองใหญ่ ๆ ก็สู้ไม่ได้ สมกับเมืองไทยเป็นเมืองพุทธศาสนาที่สั่งสอนคนให้มีความเมตตาต่อกัน เมืองไทยเราจึงเป็นเมืองของคนมีอัธยาศัยกว้างขวาง ไม่คับแคบตีบตันตลอดมาแต่ดึกดำบรรพ์

งานนี้ก็เช่นกัน เป็นงานที่สมบูรณ์พูนผลเสียทุกอย่าง จากบรรดาศรัทธาผู้เสียสละทั้งหลายต่างมาบริจาคให้ทานอย่างไม้อั้น หม้อข้าวหม้อแกง อาหารคาวหวานต่าง ๆ เห็นแล้วเลยนำกลัวมากกว่าจะนำฉัน เพราะใหญ่โตมาก หัวคนเดียวไม่ไหว ต้องช่วยกันหัวหรือหามเข้ามาสู่ประรำที่พระท่านฉัน

ทำเลที่ฉันต้องจัดหลายแห่ง แห่งละประมาณ ๓๐-๔๐ องค์กรบ้าง ๕๐-๖๐ องค์กรบ้าง ทั่วไปหมด ตามกฎึพระเถระบ้าง แห่งละ ๙-๑๐ องค์กร แต่สะดวกในการจัดแจกอาหารที่ไม่ต้องจัดสำหรับให้วุ่นวายและสิ้นเปลืองสำหรับและถ้วขาม เพราะมีแต่พระกรรมฐานเสียมากราว ๙๐ เปอร์เซนต์ที่ต้องจัดสำหรับถวายก็มีพระผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองและพระผู้ติดตามไม่มากนัก เมื่อยกหม้อข้าวหม้อแกงถวายพระท่านแล้วก็จัดใส่บาตรกันเอง คาวหวานรวมลงในบาตรใบเดียวเท่านั้น เพราะปกติท่านเคยฉันสำรวมอยู่แล้ว

อาหารมีมากจนเหลือเพื่อ ตลอดงานไม่มีอดอยากขาดแคลนเลย ด้วยอำนาจศรัทธาของพุทธศาสนิกชน และอำนาจบารมีท่านอาจารย์มั่นท่านคัมครองรักษา ไม่เคยปรากฏว่ามีกรณีล้มเหล้าเมาสุราและทะเลาะวิวาทฆ่าตี และฉกฉลักขโมยปล้นจี้สิ่งของของกันและกันเลย

เมื่อเก็บสิ่งของที่มีผู้ทำตกหายได้ ก็นำไปมอบกองโฆษณาให้ประกาศหาเจ้าของ ถ้าเป็นสิ่งของมีค่า ผู้โฆษณาไม่บอกรูปลักษณะ เป็นเพียงประกาศให้ทราบว่ามีค่าของท่านผู้ใดตกหายเชิญมาติดต่อแสดงหลักฐานที่กองโฆษณา ถ้ารูปลักษณะตรงกันแล้วก็มอบให้เจ้าของไป ถ้าเป็นสิ่งของธรรมดา ก็บอกชื่อสิ่งของหรือรูปลักษณะให้เจ้าของมารับเอาไป ถ้าเป็นเงินก็บอกเพียงว่าเงินตกหาย ไม่บอกจำนวนหรือสิ่งบรรจุเงิน เช่น กระเป่า เป็นต้น ให้เจ้าของมาบอกจำนวนและสิ่งบรรจุเอาเอง เมื่อบอกได้ถูกต้องก็มอบให้เจ้าของไปตามธรรมเนียม

งานนี้มี ๓ คืนกับ ๔ วัน และงานนี้เป็นงานที่แปลกและอัศจรรย์เป็นพิเศษ คือคนมามาก ต่อมากแต่ไม่มีการส่งเสียงหนึ่ง ไม่ทะเลาะวิวาทฆ่าตีกันหนึ่ง ไม่มีการขโมยของกันล้วงกระเป๋าอีกหนึ่ง เก็บสิ่งของมีค่าได้ยังอุตสาหุ่่นำไปมอบให้เจ้าหน้าที่กองโฆษณาหนึ่ง ไม่มีคนตีแม่หล้าเมา สุรามมาอละวาดเกาะกะโนบริเวณงานหนึ่ง พระเนรก็สงบเสงี่ยมงามตาน่าเคารพเลื่อมใสหนึ่ง แต่ ละข้อยากจะมีในงานหนึ่ง ๆ จึงอดจะเรียกว่าเป็นงานแปลกมิได้

ตอนกลางคืนราว ๒ ทุ่มมีการสวดมนต์และมาติกาบังสุกุลถวายท่านทุกคืน และมีการ แสดงธรรมทุกคืน ตอนเช้าหลังจากเสร็จแล้วมีการมาติกาบังสุกุลไปเรื่อย ๆ ไม่ค่อยมีกำหนดเวลา ตายตัวนัก เพราะศรัทธาและพระเนรมีมาก ถ้าจะรอทำตามเวลาคงไม่ทันกับเหตุการณ์ ดังนั้นจึง เปิดโอกาสให้ตามแต่ท่านผู้ใดจะมีศรัทธา นิมิตพระมากน้อยได้ตามกำลังและเวลาที่ต้องการ การ นิมิตพระต้องผ่านทางกองโฆษณาทำหน้าที่แทน ถ้าจะเที่ยวตามนิมิตเป็นไม่เจอพระองค์ที่ ต้องการ เพราะพระมากต่อมาก ที่จำต้องนิมิตทางเครื่องกระจายเสียงโดยเห็นว่าเป็นความ สะดวกกว่า เพราะรายชื่อของพระเนรมีมาในงาน ทางกองบัญชาพระได้จัดชื่อและฉายาท่านไว้ พร้อมแล้วแต่ขณะท่านมาถึงวัดที่แรก ทั้งนี้เนื่องจากกองโฆษณาได้ประกาศอยู่เสมอว่า พระเนร อาคันตุกะที่เข้ามาในงานขอ นิมิตไปแจ้งรายชื่อและฉายาที่กองโฆษณาทุกรูปไป มีเจ้าหน้าที่ เตรียมรอคอยอยู่พร้อมแล้ว เพื่อทราบจำนวนพระเนรมีมาในงานนี้ เวลานิมนต์ในกิจธุระจะได้ถูก กับชื่อและฉายาของพระเนรองค์นั้น ๆ

การบิณฑบาตของพระในงานนี้ นอกจากวันงานท่านไปตามหมู่บ้านต่าง ๆ แลวนั้นและไป ในเมือง วันงานคณะศรัทธาทั้งหลายอาราธนานิมิตท่านรับบิณฑบาตตามบริเวณงาน นอกวัดบ้าง ในวัดบ้าง หลายแห่งที่ศรัทธาเตรียมใส่บาตรท่าน งานนี้ท่านทำพิธีเปิดมีกำหนด ๓ คืนกับ ๔ วัน ซึ่งเริ่มแต่วันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๓ ถวายฉาปนกิจศพท่านคืนของวันขึ้น ๑๓ ค่ำราว ๖ ทุ่ม พอรุ่งเช้า ของวันขึ้น ๑๔ ค่ำก็เป็นวันเก็บอัฐิท่าน ส่วนวันที่และเดือนอะไรนั้นจำไม่ค่อยได้ กรุณานำไปเทียบกับปฏิทินร้อยปีอาจพอทราบได้

การดำเนินงานเกี่ยวกับมาติกาบังสุกุลอุทิศถวายท่านนั้น เริ่มมาแต่วันเริ่มงานเรื่อยมาทั้ง กลางวันกลางคืนไม่มีกำหนดตายตัว ดังที่เรียนมาข้างแล้ว เพราะท่านที่ศรัทธาจะถวายบังสุกุลมี มากต่อมาก จะรอให้ทำตามกำหนดเวลารู้สึกไม่สะดวก เพราะท่านที่มาในงานโดยมากมาจากที่ ไกล ๆ กันทั้งนั้น เมื่อมาถึงควรจะทำไ้เมื่อไร ควรเปิดโอกาสให้บำเพ็ญตามความสะดวก ท่าน ผู้ใดต้องการพระหรือเนรมีจำนวนเท่าไร ก็ติดต่อกับหน่วยโฆษณาให้อาราธนานิมิตให้ รู้สึกเป็น ความสะดวกและได้ถือปฏิบัติทำนองนี้ตลอดงาน

ส่วนเมรุเป็นที่บรรจุศพท่าน ได้จัดขึ้นในบริเวณที่พระอุโบสถอยู่เวลานี้ รู้สึกสวยงามมาก สมเกียรติ ทำเป็นจตุรมุข มีลวดลายแปลกประหลาดมาก ผู้เขียนไม่ชำนาญในรูปลักษณะตลอดชื่อ ของลวดลายต่าง ๆ ที่นายช่างผู้ชำนาญงานทำถวายท่าน ถ้าจำไม่ผิดวันขึ้น ๑๑ ค่ำ เป็นวัน อาราธนาท่านไปสู่เมรุ ก่อนหน้าเล็กน้อยบรรดาลูกศิษย์ทั้งพระและประชาชนได้พร้อมกันทำวัตร ขอขมาโทษท่านเป็นที่เรียบบร้อย หลังจากนั้นก็อาราธนาไปสู่เมรุ ตอนนั้นคงอดทนไม่ไหว ได้เกิด โกลาหลวุ่นวายกันขึ้นอีกจนได้ คราวนี้เป็นคณะลูกศิษย์ฝ่ายฆราวาสหญิงชาย พอเริ่มอาราธนาท่าน

เคลื่อนที่ไปสู่เมรุ ต่างมีอากัปกิริยาที่ไม่ค่อยแจ่มใสขึ้นมาในขณะนั้น น้ำหูน้าตาก็ริยาเศร้าโศกและเสียงร้องไห้เริ่มแสดงออกเป็นลำดับ

นับแต่ขณะท่านเคลื่อนจากที่ไปสู่เมรุรู้สึกวุ่นวายสับสนพอดู ในสังคมแห่งความวิโยคพลัดพรากจากไปแห่งท่านผู้มีบุญหนาเมตตารวมหาสมุทรสุดขอบเขตไม่มีประมาณ บรรดาลูกศิษย์บริวารต่างร้องไห้ด้วยความอาลัยเสียดาย เพราะครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายในการพลัดพรากจากร่างกายหายสูญความสมมุติที่เคยก่อภพก่อชาติ พาให้ได้นามว่าเกิด แก่ เจ็บ ตาย ต่อกันเป็นสายยาวเหยียดไม่มีเบื้องต้น เบื้องปลาย ท่านอาจารย์ได้ทำลายกรรมของวัฏจักรเสียสิ้นแล้ว บัดนี้ก้าวเข้าสู่เมืองแก้วอันประเสริฐคือพระนิพพาน ไม่มีวันกลับมาวุ่นวายกับกองสังขารอันเป็นสถานที่หลั่งน้ำตาอีกต่อไป

บรรดาลูกศิษย์ที่ร้องไห้ถึงท่านครั้งนี้ เพราะความเคารพรักเสียดายที่ได้เคยประสิทธิ์ประสาทธรรมโสรจสรงประพรมดวงใจให้หายวุ่นเหงามาแล้ว พอมีสติระลึกบาปบุญได้ก็ระลึกถึงพระคุณท่าน อยากได้ไว้เป็นแก้วบูชาเป็นขวัญตาขวัญใจต่อไปอีก ต่อเมื่อสุดวิสัยจะห้ามได้ จึงขอถวายน้ำใจเป็นความอาลัยรักด้วยน้ำตาเป็นเครื่องสักการบูชาว่า คณะลูกศิษย์เหล่านี้บุญน้อย แต่ยังมีวาสนาบารมีได้มาพบเห็น ในคราวพลัดพรากจากไปของท่านผู้ทรงมหาคุณบุญหนักศักดิ์ยั้งเป็นผู้สิ้นกิเลสถึงความวิเศษศักดิ์สิทธิ์สมัยปัจจุบันที่แสหาได้ยาก นาน ๆ ถึงจะได้พบเห็นเป็นขวัญตาขวัญใจที่ไฝฝืนมานานสักองค์หนึ่ง

แม้ท่านได้ผ่านพ้นกองทุกข์ในสงสารถึงพระนิพพานอันเป็นบรมสุขแล้ว ก็ขออาราธนาเมตตาโปรดโสรจสรงมवलสัตว์ผู้ยากจน ซึ่งกำลังตกอยู่ในความสุดวิสัย ได้แต่พากันร้องไห้พิไรำพันถึงอยู่เวลานี้บ้างเถิดเจ้าพระคุณบุญล้นฝั่ง ซึ่งฝั่งเพชรไว้ในหัวใจ เมื่อใดพวกข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีทางรอดตาข่ายแห่งมาร ได้มีวาสนาถึงพระนิพพานตามพระคุณท่านก็ไม่มีทางทราบได้ เพราะกรรมหนักกรรมหนาเกิดมาอาภัพวาสนา จึงเพียงได้มาชมบารมีพระคุณท่านเป็นขวัญใจบูชาไว้ด้วยน้ำตาดั่งที่เป็นอยู่ขณะนี้แล เหล่านี้เป็นคำร้องไห้วิงวอนปรารภของพุทธบริษัททั้งหลาย ที่แสนอาลัยเสียดายในความพลัดพรากจากไปของท่าน จนศพท่านที่อาราธนาเข้าสู่เมรุเป็นที่เรียบร้อยแล้ว อาการที่น่าเวทนาสงสารเหล่านั้นจึงค่อย ๆ สงบลง

พอได้เวลาที่กำหนดไว้ ๖ ทุ่มคือเที่ยงคืน ก็พร้อมกันเริ่มถวายเพลิงจริง แต่ผู้คนในขณะนั้นประหนึ่งจะลั่นแผ่นดินแออัดยัดเยียดเบียดเสียดกันจนจะหาทางเดินไม่ได้ เพราะต่างคนต่างมุ่งอยากดูอยากเห็นในวาระสุดท้ายเพื่อเป็นสิริมงคลแก่ใจไปนาน ฉะนั้นจึงพากันเฝ้ารออยู่จนถึงเวลาที่กำหนดไว้ พอถึงเวลาถวายเพลิงท่านจริง ขณะนั้นปรากฏมีเมฆก้อนหนึ่งขนาดย่อม ๆ ไหลผ่านเข้ามาและโปรยละอองฝนมาเพียงเบา ๆ พร้อมกับขณะที่ไฟเริ่มแสดงเปลวและโปรยอยู่ประมาณ ๑๕ นาที เมฆก็ค่อย ๆ จางหายไปในท่ามกลางแห่งความสว่างแห่งแสงพระจันทร์ข้างขึ้น

จึงเป็นที่น่าประหลาดและอัศจรรย์อย่างสุดจะคาดจะเดาได้ถูก ว่าทำไมจึงดับดับตาลให้เห็นเป็นความแปลกหูแปลกตาขึ้นมาในท่ามกลางความสว่างแห่งแสงเดือนเช่นนั้น เพราะปกติฟ้าก็แจ่มขาวดาวสว่างในฤดูแล้งธรรมดาเราดี ๆ นี้เอง แต่พอถึงเวลาเข้าจริง ๆ มีเมฆลอยมาและมีละอองฝนโปรยปรายลงมา ทำให้แปลกตาสะดุดใจระลึกไว้ไม่ลืมจนบัดนี้ เหตุการณ์ทั้งนี้บรรดาท่านที่อยู่ในวงงานขณะนั้น ไม่มีใครกล้าปฏิเสธได้ว่าไม่จริง เรื่องมิได้เป็นไปในท่านองนั้น เป็นแต่

ผู้เขียนอุตรีขึ้นมาเอง เหตุการณ์ดังกล่าวนี้ ผู้เขียนประสบมาเองอย่างประจักษ์ตาและสะดุดใจ ตลอดมา พอท่านที่อยู่ในงานขณะนั้นได้อ่านตอนนี้ อย่างไรก็ตามเพิ่มความจำและความสะดุดใจ ขึ้นมาในทันทีว่า เหตุการณ์ได้เป็นอย่างนั้นจริง ๆ

การถวายเพลิงท่านมิได้ถวายด้วยฟืนหรือถ่านดังที่เคยทำกันมา แต่ถวายด้วยไม้จันทน์ที่มี กลิ่นหอม ซึ่งบรรดาศิษย์ท่านผู้เคารพเลื่อมใสในท่าน สั่งมาจากฝั่งแม่น้ำโขงประเทศลาวเป็นพิเศษ จนเพียงพอกับความต้องการและผสมด้วยธูปหอมเป็นเชื้อเพลิงตลอดสาย ผลเป็นความเรียบร้อย เช่นเดียวกับที่เผาด้วยฟืนหรือถ่าน นับแต่ขณะเริ่มถวายเพลิงท่านได้มีกรรมการทั้งพระและ ขวราวาสคอยดูแลกิจการอยู่เป็นประจำตลอดงานนั้น และมีการรักษาอยู่ตลอดไป จนถึงเวลาเก็บอัฐิ ท่าน

เวลา ๙ น.ของวันรุ่งขึ้นก็เริ่มเก็บอัฐิท่านและแจกไปตามจังหวัดต่าง ๆ ที่มีผู้มาในงานนี้ เพื่อนำไปเป็นสมบัติกลาง ๆ โดยมอบกับพระในนามของจังหวัดนั้น ๆ เชิญไปบรรจุไว้ในสถานที่ ต่าง ๆ ตามแต่จะเห็นควร ส่วนประชาชนก็มีการแจกเหมือนกัน แต่คนมากต่อมากไม่อาจปฏิบัติ ได้โดยทั่วถึง เท่าที่จำได้ผู้มาในนามของจังหวัดนั้น ๆ และได้รับแจกอัฐิท่านไปมี ๒๐ กว่าจังหวัด

ตอนเก็บอัฐิท่านฟังผ่านไปนั้น ก็นำสงสารประชาชนอย่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูกอีกวาระ หนึ่ง ซึ่งทำให้ประทับใจประทับใจอย่างมาก คือพอคณะกรรมการเก็บอัฐิท่านเสร็จเรียบร้อยลง เท่านั้น ผู้คนชายหญิงต่างหลุมุนุ่นวายกันเข้าเก็บกวาดเอาเถ้าและถ่านที่เศษเหลือจากที่เก็บแล้ว ไปสักการบูชา ได้คนละเล็กละน้อย จนสถานที่นั้นเตียนเกลี้ยงยิ่งกว่าล้างด้วยน้ำและเช็ดถูให้เกลี้ยง เสียอีก พอได้ออกมาต่างคนต่างยิ้มแย้มแจ่มใสดีใจอย่างบอกไม่ถูก เหมือนตัวจะเหาะลอยใน ขณะนั้น มองดูในมือต่างคนต่างกำแน่นราวกับจะมีใคร ๆ มาแย่งชิงเอาดวงใจในกำมือไปเสีย ฉะนั้น นี่เป็นเหตุการณ์ที่น่าสงสารสังเวชอีกเหตุการณ์หนึ่ง ไม่ด้อยกว่าเหตุการณ์ทั้งหลายที่ผ่านมา ในงานท่านอาจารย์มั่นครั้งนี้

แล้วยังครั้งสุดท้ายแถมเข้าไปอีก คือก่อนจะพากันกลับไปถิ่นฐานบ้านเรือนของตน ๆ โดยมากพากันไปกราบลาท่านอาจารย์ที่เมรุ ซึ่งเป็นความมั่นใจว่า ท่านย้ายจากศาลาไปอยู่เมรุแล้ว ขณะก้มกราบท่านถึงวาระที่สามจบลงต่างพากันนั่งนิ่งไปครู่หนึ่ง เป็นลักษณะรำพึงรำพันด้วยความ อาลัยเสียตายอย่างสุดซึ้ง แล้วแสดงอาการไว้อาลัยด้วยน้ำตาสะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสาร คิดถึงใจ เราใจท่านที่มีความรู้สึกนึกคิดและกตัญญูตต่อเวทิตานท่านผู้ทรงพระคุณอย่างล้นพ้น ก้อนที่จะกลั่น ความอาลัยเสียตายไว้ไม่ได้เช่นเดียวกัน พอคณะนั้นผ่านออกมาด้วยความเศร้าโศกหน้าชุ่มด้วย น้ำตา คณะนี้ก็ก้าวเข้าไปกราบลาท่าน ด้วยกิริยาท่าทางของคนที่มีความจงรักภักดีและเศร้าโศก เพราะความวิโยคพลัดพรากแห่งสิ่งทีเกิดทุนบนหัวใจ ได้จากไปไม่มีวันกลับคืน เป็นความ สับเปลี่ยนเวียนกันไปมาอยู่ที่บริเวณเมรุท่านเป็นชั่วโมง ๆ กว่าเรื่องที่น่าสงสารสังเวชจะสงบลง จึง ทำให้ปลงธรรมสังเวชอย่างติดตาติดใจตลอดมา

รวมความแล้วใจเป็นธรรมชาติที่ใหญ่โตกว่าอะไรในโลก เรื่องและอาการทั้งหลายที่เป็นมา เหล่านี้ เป็นสาเหตุมาจากใจอันเป็นรากฐานสำคัญ ประชาชนพระเถรจำนวนหมื่น ๆ ที่มาในงานนี้ ก็เรื่องหัวใจพาให้มา ท่านอาจารย์ที่เป็นจุดดึงดูดจิตใจของประชาชน ก็ขึ้นอยู่กับท่านเป็นใจที่ บริสุทธิ์หรือธรรมทั้งดวง ซึ่งใคร ๆ ประารถนากันทั่วโลก จึงเป็นเครื่องดึงดูดจิตใจของคนผู้รู้จักบุญ

บาปให้คิดอยากมากราบไหวบูชาท่าน แม้ไม่ได้ส่วนกุศลชนิดตักตวงเอาตามใจหวัง ก็ยังพอเป็นอุปนิสัยปัจจัยสืบต่อภพแห่งความเป็นมนุษย์อย่าให้ขาดสูญสิ้นซากไปเสียทีเดียว ยิ่งตีกว่าเป็นคนหน้าด้านไปแย่งเกิดในกำเนิดสัตว์นรกและสัตว์เดียรัจฉานเป็นร้อยเป็นพันชนิดไม่มีประมาณ เสวยความทุกข์ทรมานในภพนั้น ๆ ตลอดอนันตกาล ไม่มีวันหลุดพ้นไปได้ ซึ่งเป็นการเกิดมาเหยียบย่ำซ้ำเติมตัวเองไม่มีขึ้นดี พอเป็นที่ยึดที่อาศัยได้ในภพหนึ่ง ๆ บ้างเลย ที่เรียกว่าเป็นคนหมดหวัง

ด้วยเหตุนี้เรื่องในสากลโลกจึงรวมลงที่ใจ เป็นผู้ควบคุมเครื่องจักรน้อยใหญ่ให้สิ่งทั้งหลายหมุนไปตามวิถีทางเดินของใจ ที่หนักไปในทางใด ถ้าใจหนักไปในทางดีทุกสิ่งที่ทำลงไปย่อมให้ผลเป็นสุขโดยสม่ำเสมอทั้งปัจจุบันและอนาคต ปรากฏแต่ความมีหวังและสมหวังเรื่อยไปไม่ขัดสนจนตรอก จะออกชอกโหนชอยใดก็เป็นชอกเป็นชอยที่คอยอำนวยความสะดวกปลอดภัยให้ผู้เป็นเจ้าของได้รับความสุขความเจริญเสมอไป จนถึงแดนแห่งความสมหวัง คือเกิดทุกภพทุกชาติมีแต่ความสมหวังตลอดไป ดังครูบาอาจารย์ที่มีคนเคารพเลื่อมใสและระลึกถึงท่านเป็นขวัญใจอยู่เวลานี้

เพราะใจท่านเป็นใจกุศลแต่ขั้นต้นจนถึงขั้นสูงสุด ที่คนทั้งหลายสรรเสริญท่านอย่างสมเกียรติว่าท่านปรินิพพานก็มีอยู่มาก คำว่าปรินิพพานนี้จะมีได้เฉพาะท่านผู้สิ้นกิเลสอาสวะโดยสิ้นเชิงแล้วเท่านั้น ท่านสิ้นความสืบทอดแห่งสังขารไม่มีลมปราณเหมือนเวลายังมีชีวิตอยู่ โลกทั้งหลายเรียกว่า “ตาย” แต่พระพุทธเจ้าและพระอรหันต์ท่านตาย โลกเรียกว่า “ปรินิพพาน” ท่านอาจารย์มั่นก็มีคนถวายเกียรติท่านว่าปรินิพพานมากเหมือนกัน ผู้เขียนไม่มีเหตุผลที่ควรจะนำมาคัดค้าน จำต้องยอมจำนนและอนุโมทนาตามคำที่โลกถวายเป็นเกียรติท่านในวาระสุดท้าย เพราะเท่าที่เคยได้อยู่และรับโอวาทท่านตลอดมาเป็นเวลานานปีพอสมควร ก็ไม่มีที่ค้านธรรมท่านได้เลย นอกจากทำให้ซึ่งใจอย่างบอกไม่ถูก ว่าเป็นอมตธรรมอย่างสมบูรณ์ที่ออกมาจากใจที่บริสุทธิ์จริง ๆ เท่านั้น ฉะนั้นใจประเภทนี้จึงหาไม่มีในโลกมนุษย์ปุถุชนเรา ร้อยทั้งร้อยไม่มีเจอเลย ถ้าต้องการเจอก็ต้องพยายามชำระแก้ไขใจของปุถุชนให้กลายเป็นใจริยชนขั้นสุดยอดขึ้นมา ใจดวงนั้นอยู่ที่ไหนก็อยู่อย่างอริยจิตอริยธรรมตลอดเวลากาลิก

ที่ว่าใจเป็นใหญ่กว่าสิ่งทั้งหลายในโลกนั้น คือใจเป็นผู้ปกครองสมบัติทั้งหมด แต่สิ่งทั้งหลายดังกล่าวดีหรือชั่วต้องขึ้นอยู่กับใจผู้เป็นใหญ่และรับผิดชอบ ถ้าใจพาชั่ว โลกแม้จะใหญ่โตเพียงไรก็มีทางบรลลัยได้อย่างไม่มีปัญหา ดังนั้นใจจึงควรได้รับการอบรมหรือศึกษา พอจะปกครองตัวปกครองโลกให้เป็นไปโดยความสะดวกปลอดภัยเท่าที่ควร ตัวก็เป็นบุคคลน่าอยู่ ไม่เดือดร้อนรำคาญ โลกก็เป็นโลกน่าอยู่ ไม่เป็นโลกที่ยุงเหยิงวุ่นวายจนเกินไป

พอถวายเพลิงท่านอาจารย์มั่นผ่านไปแล้ว ปรากฏว่าพระเณรสายของท่านมีความกระวนกระวายระส่ำระสายมากพอดู เพราะปราศจากที่พึ่งที่ยึดทางใจ ระเห่ร้อนไปทางทิศใต้ทิศเหนือเหมือนว่าวเชือกขาดอยู่บนอากาศฉะนั้น เพราะความร้อนรุ่มกลุ่มใจเหมือนพ่อแม่ตายจาก มีแต่ลูกกำพร้าตัวเล็ก ๆ ไม่มีความรู้ความสามารถปกครองตนได้ ฉะนั้นวงคณะปฏิบัติสายของท่านรู้สึกสิ้นสะเทือนไปมากในระยะที่ผ่านไปใหม่ ๆ กว่าจะจับกันเป็นกลุ่มเป็นกองเป็นหลักเป็นฐานได้ก็เห็นว่าพอเห็นโทษแห่งความไม่มีครูอาจารย์มากพอดู ฉะนั้นการผ่านไปของครูบาอาจารย์องค์มีคุณสมบัติสำคัญแต่ละองค์มิใช่เรื่องเล็กน้อย เป็นความสะเทือนในวงพระสงฆ์และผู้ปฏิบัตินั้น ๆ

มาก จนอาจพูดได้ว่าแผ่นดินถล่มไปพักหนึ่ง ถ้าคณะลูกศิษย์มีความสามารถตั้งตัวได้ด้วยข้อปฏิบัติและทางจิตใจพอทรงตัวและทรงหมั่นคณะไว้ได้ ไม่เดือดร้อนเหลวไหลในกาลต่อไป

การสูญเสียท่านผู้เป็นหัวหน้าที่ดี ไม่ว่าทางครอบครัว สังคม บริษัทห้างร้าน ราชการงานแผ่นดินแผนกต่าง ๆ และคณะสงฆ์ ตลอดจนพระปฏิบัติทุก ๆ แขนง ย่อมเป็นความสูญเสียอันใหญ่หลวงไปตาม ๆ กัน ผู้น้อยซึ่งหวังความเจริญก้าวหน้าทั้งปัจจุบันและอนาคต จึงไม่ควรนิ่งนอนใจในการเตรียมตัวเตรียมใจไว้ต้อนรับสถานการณ์ต่าง ๆ ที่จะต้องประสบอยู่โดยดีในวันหรือเวลาหนึ่งแน่นอน ผู้เขียนได้เห็นโทษครั้งยิ่งใหญ่สมัยท่านพระอาจารย์มั่นมรณภาพผ่านไปเพียงองค์เดียวเท่านั้น แต่ในสายตาและความรู้สึกปรากฏว่า ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องท่านมีความชบเซาเหงาหงอย และอยากจะพูดว่าล้มละลายไปตาม ๆ กันมากมาย ทั้งนักบวชและฆราวาส จนไม่อาจประมาณได้ เช่นเดียวกับสิ่งก่อสร้างที่ส่วนมั่นคงได้ถูกทำลายลง ส่วนอื่น ๆ ก็พลอยเสียหายไปด้วยฉะนั้น

ผู้เขียนได้รับความกระเทือนใจอย่างหนักมาแต่ครั้งนั้น จึงทำให้วันวิตกต่ออนาคตของพระเถระในวงปฏิบัติที่ขาดครูอาจารย์ผู้ให้ความร่มเย็น ว่าเป็นทางไหลมาแห่งความเสื่อมเสียได้อย่างง่ายดาย ถ้าไม่รีบเร่งตัดดวงเสียแต่ขณะนี้ที่กำลังมีครูอาจารย์คอยแนะนำสั่งสอนอยู่ เวลาท่านจากไป ตัวเราเองแม้ยังมีลมหายใจอยู่แต่ไม่มีหลักยึดก็เท่ากับตายทั้งเป็น ผู้เขียนได้เคยเห็นโทษของตัวที่ไม่เป็นท่ามาแต่ครั้งนั้นแล้วว่าเหลวจริง ๆ ด้วยมรสุมประดังกันเข้าพัดผันดวงใจ มรสุมลูกหนึ่งพัดมาว่าเราหมดที่พึ่งแล้ว ลูกหนึ่งพัดมาว่าต่อไปนี้จะพึ่งใคร ลูกหนึ่งพัดมาว่าท่านไปแล้วสบายหายห่วงส่วนเรายังอยู่แต่ลมหายใจ แต่ใจเหมือนคนตายแล้ว เพราะขาดหลักยึดและขาดอย่างหมดหวังแคว้งคว้างเกาะอะไรไม่ติดเลย ลูกหนึ่งพัดมาว่าอะไร ๆ มันจะสุดจะสิ้นไปตามท่านเสียแล้ว ลูกหนึ่งว่าต่อไปนี้จะอยู่กับใคร พออีกจากไปเสียแล้ว

ลูกหนึ่งว่าคราวนี้ถึงคราวล่มจมของเราเสียแล้วหรือ จึงพอจะตั้งไข่พอก็มาตายจาก กรรมเราหนักเอาเสียจริง ๆ คราวนี้ ลูกหนึ่งอุทานออกมาว่า โอ้โฮ เจ้ากรรมช่างทรมาณคนอนาถาถึงขนาดนี้เชียวหนอ ลูกหนึ่งว่าตายจนแน่แล้วคราวนี้ซึ่งเป็นคราวหัวเลี้ยวหัวต่อเสียด้วย ระหว่างกิเลสกับธรรมกำลังรบกันอย่างเต็มกำลัง มีท่านอาจารย์เป็นผู้เมตตาช่วยอุบายการบอญอยู่ตลอดเวลาต่อไปใครจะมีแก่ใจมาเมตตาช่วยเหลือเราอีก เราไม่เคยมีความทุกข์จนหาทางออกไม่ได้เหมือนคราวนี้ นี่เป็นคราวตกนรกหลุมความหมดหวังพัดผันหัวใจให้ขาดดินสิ้นความหมาย ยังไม่ตายแต่ทำให้สิ้นความหวังเสียทุกอย่างในคราวนี้

ทั้งนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดแก่ผู้เขียนในครั้งท่านอาจารย์มั่นมรณภาพลงไป ทำให้เซ็ดหลาบกราบไหว้ ไม่อยากให้วงคณะปฏิบัติต้องประสบความทุกข์ทรมาณดังที่เคยประสบมาแล้วทั้งที่ยังไม่มีหลักยึดพอจะพึ่งตัวเองได้ จึงได้พยายามเตือนหมู่คณะเสมอมา กลัวว่าจะนอนหลับทับสิทธิ์ที่ควรจะได้จะถึงจนเกินไป บทเวลาตะวันอัสดงคตแล้วจึงจะวิ่งหาที่พึ่งเพื่อหลบซ่อนผ่อนคลาย กลัวจะตายทั้งเป็นดังที่เคยเห็นมาแล้ว ไม่ประสงค์จะให้หมู่คณะพบเห็นด้วยอีก จึงรีบช่วยตัดเตือนให้พากันรีบเร่งความเพียรเวลาเดือนยังสว่างไสว ใจยังกำลังเอางาน สังขารก็กำลังอำนวย แม้เจ้าตัวประสงค์ความร้ายศีลธรรมตลอดมรรคผลนิพพานก็ยังพอทำได้ ไม่เป็นคนทุกข์ไร้ปัญญาทั้งที่สมบัติมีอยู่เต็มโลกตลอดมา

อัฐิท่านพระอาจารย์มั่นกลายเป็นพระธาตุ

เมื่อต่างท่านที่ได้รับแจกอัฐิท่านอาจารย์ไปแล้ว ต่างก็เชิญไปไว้ในสถานที่ควรของตน ๆ เพื่อสักการบูชาแทนองค์ท่าน หลังจากนั้นเรื่องก็ค่อยเงียบหายไป เพราะต่างคนต่างพราวจากกัน ในคราวเป็นไปสู่ถิ่นฐานบ้านเรือนของตน จนกาลล่วงไปแล้ว ๔ ปี คุณวัน คมนามูล เจ้าของร้านศิริผลพานิชและโรงแรมสุทธิผล จังหวัดนครราชสีมา ไปถวายผ้าป่าจังหวัดสกลนคร ได้รับแจกอัฐิส่วนบนของท่านอาจารย์มั่นชิ้นหนึ่งจากเจ้าอาวาสวัดสุทธาวาส ซึ่งเป็นวัดที่ท่านอาจารย์มั่นมรณภาพ กลับมาถึงบ้านได้เชิญอัฐิชิ้นนั้นรวมลงในผอบอันเดียวกันกับที่บรรจุอัฐิท่านอาจารย์อยู่แล้วแต่สมัยได้รับแจกมาจากงานศพท่าน

พอเปิดผอบออกเท่านั้น สิ่งที่ไม่เคยคาดฝันก็ปรากฏขึ้นในผอบคือ อัฐิชุดแรกที่ได้รับแจกไปจากงานศพท่านได้กลายเป็นพระธาตุเสียหายหมด เจ้าของเกิดความอัศจรรย์จนตัวแทบลอย เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้นจึงให้คนรีบไปดูอัฐิส่วนที่เก็บไว้โรงแรมสุทธิผลอีก ที่นั่นก็กลายเป็นพระธาตุเช่นกันอีก รวมทั้งสองแห่งจึงเป็นพระธาตุ ๓๔๔ องค์ ยังเหลือติดผอบอยู่บ้างเป็นผง ๆ เล็กน้อย ต่อมาไม่นานนัก จำนวนผงนั้นก็ได้กลายเป็นพระธาตุเสียหายหมดอีก จึงรวมเป็นพระธาตุจากอัฐิของท่านพระอาจารย์มั่น ๓๔๔ องค์ นี่เป็นรายแรกที่ปรากฏความอัศจรรย์จากอัฐิกลายเป็นพระธาตุ

จากนั้นเรื่องก็เล่าลือไปทุกหนทุกแห่ง ผู้คนทราบถึงไหนก็มาขอพระธาตุกับคุณวันไปสักการบูชากันถึงนั้น คุณวันเองก็เป็นคนมีนิสัยใจบุญอยู่แล้ว จึงเห็นใจท่านที่มาขอและแจกกันไปคนละเล็กคนละน้อย คือคนละ ๑ องค์บ้าง ๒-๓ องค์บ้าง ผู้เขียนคุณวันก็ได้กรุณาให้ไปสองครั้ง ครั้งแรก ๕ องค์ ครั้งที่สอง ๒ องค์ รวมเป็น ๗ องค์ด้วยกัน พอได้มาแล้วก็โฆษณาใหญ่ว่าตัวได้ของดีมา ไต๋ของดีมา ปากไม่เป็นสุข เป็นสุขเฉพาะใจคือดีใจที่ได้อัฐิจากคุณวันมา

สุดท้ายก็มาเสียเปรียบ (ต้องขอกัยเรียนอย่างตรงไปตรงมา) ผู้หญิงรีบวิ่งไปเลย แต่ชอบกลที่ไม่มีเสียใจเลยทั้งที่รู้ว่าเสียเปรียบ จากนั้นปากก็เป็นสุขไม่มีอะไรโฆษณาอีก คือพอได้ยินว่าไต๋ของดีมาใครก็ขอดูซึ่งมีแต่ผู้หญิงทั้งนั้น ขณะนั้นคนนั้นก็ขอดูก็หิบบให้ดู หิบบให้ดูจนหมดทุกองค์ พอดูเสร็จแล้วคนนั้นก็ขอเอาเลย คนนี้ก็ขอเอาเลย พร้อมกับท้อกันมุบมิบ แล้วที่นี้ใครจะกล้าขอลินละ ถ้าไม่ยอมเสียเปรียบสองซ้อน เรื่องมันเป็นอย่างนี้ที่มีได้มีพระธาตุท่านอาจารย์มั่นติดตัวมาจนบัดนี้ ทราบภายหลังว่า คุณวันเองก็แบ่งให้ท่านที่มาขอไปสักการบูชาแทบไม่มีเหลือแล้วเลยไม่กล้าไปรบกวนอีก

เท่าที่ทราบ อัฐิท่านอาจารย์มั่นกลายเป็นพระธาตุ ที่ร้านคุณวัน นครราชสีมา เป็นแห่งแรก หลังจากนั้นก็ค่อย ๆ กลายเป็นพระธาตุเรื่อยไป ไม่ว่าที่ไหน ใครบูชาไว้ที่ไหนก็กลายเป็นพระธาตุขึ้นมาเป็นลำดับ จนกระทั่งทุกวันนี้ก็ยังเป็นไปเรื่อย ๆ แต่เป็นกันอย่างมุบมิบซุบซิบเฉพาะครัวเรือน ไม่กล้าบอกให้ใครทราบ เกรงจะถูกขอ เพราะเป็นของหายากและคุณค่าสูงไม่มีประมาณ อาจพูดได้ว่าผู้ไม่มีนิสัยวาสนาเกี่ยวกับท่านก็ยากจะได้พระธาตุท่านมาไว้บูชา กรุณาแต่ผู้เขียนซึ่งได้มาแล้วยังไม่มีความรักษาท่านไว้ได้ ต้องให้ท่านผู้อื่นไปรักษาแทนสบายไปเลย

พระธาตุท่านอาจารย์มั่นยังเป็นที่น่าแปลกและอัศจรรย์อยู่หลายอย่าง คือพระธาตุ ๒ องค์ เจ้าของอธิษฐานขอให้เป็น ๓ องค์เพื่อให้ครบรัตนะ คือ พุทธ ธรรม สงฆ์ ก็กลายเป็น ๓ องค์ได้

จริง ๆ ผู้มีอยู่ ๒ องค์อธิษฐานขอให้เป็น ๓ องค์ เช่นที่คนอื่นเขาเป็น แต่กลับรวมเป็นองค์เดียวก็มี เจ้าของเสียใจมาก มาเล่าให้ผู้เขียนฟังและขอคำชี้แจง ผู้เขียนได้อธิบายให้ทราบบ้างว่า พระธาตุท่านอาจารย์มั่นกลายเป็น ๓ องค์ก็ดี กลายเป็นองค์เดียวก็ดี หรือยังมีได้กลายเป็นพระธาตุเลยก็ดี ทั้งนี้ก็คืออัฐิธาตุที่ออกจากองค์ท่านอันเดียวกัน จึงไม่ควรเสียใจ การที่พระธาตุ ๒ องค์กลับมาเป็นองค์เดียวก็เป็นอภินิหารของท่านอยู่แล้ว เราจะหาความอัศจรรย์จากอะไรอีก แม้ผมท่านที่ปลงออกมีผู้เก็บไว้บูชาในที่ต่าง ๆ ก็กลายเป็นพระธาตุได้เช่นเดียวกับอัฐิซึ่งมีอยู่หลายแห่ง

ที่เป็นดังนี้เข้าใจว่าอัฐิหรือผมท่านที่เก็บไว้นาน ๆ ไปอาจจะเป็นพระธาตุไปตาม ๆ กัน ดั่งอัฐิท่านที่ค่อย ๆ กลายเป็นพระธาตุมาเป็นลำดับนี้แล แต่ทั้งอัฐิธาตุท่าน ทั้งพระธาตุท่าน แม้จะถูกเก็บรักษาไว้สักการบูชาอยู่กับท่านผู้ใด ก็ไม่มีใครบอกใครให้ทราบเลย มีแต่ปิดเงียบทำเดี๋ยวเท่านั้น ทุกวันนี้ เพราะต่างคนต่างรักต่างคนต่างสวณ แต่ถ้าถูกถามรายชื่ออัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุ เจ้าของก็จะบอกอย่างอาจหาญว่า อัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุได้แน่นอนไม่สงสัย ถ้าถามต่อไปว่า คุณมีพระธาตุหรืออัฐิท่านอาจารย์มั่นบ้างหรือเปล่า? จะแสดงอาการยิ้มแล้วตอบเพียงว่า แม้มีก็กินคนเดียวแจกให้ใครไม่ได้ อันเป็นเชิงกันทำไว้ในตัวแล้วผู้อื่นจะขอ จึงทราบได้ยากเฉพาะทุกวันนี้ ว่าอัฐิหรือพระธาตุท่านมีอยู่กับท่านผู้ใดบ้าง แม้แต่พระหรือครูอาจารย์ซึ่งเป็นที่เคารพนับถือถามยังไม่อาจบอกตรง จึงนำเห็นใจท่านที่มีความเคารพเลื่อมใสและรักสวณท่านมาก

ฉะนั้นท่านพระอาจารย์มั่นจึงเป็นพระอาจารย์สำคัญองค์หนึ่ง ทั้งที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับผ่านไปแล้ว เรายังมีชีวิตอยู่ก็เป็นจุดที่ยังผ่อนคลายความตึงเครียดแห่งจิตใจบรรดาศิษย์ทั้งพระและฆราวาสเป็นอย่างดีตลอดมา เราพอทราบได้ตามที่มีผู้มาเล่าให้ฟัง ขณะจิตคิดจะทำความชั่วบ้าง ขณะจิตกำลังลุกเป็นไฟเนื่องจากเหตุการณ์บางอย่างบังคับบ้าง ขณะเกิดความเคียดแค้นอย่างสุดขีด จะตัดสินใจฆ่าคนอยู่ในนาที่นั่นบ้าง พอระลึกถึงท่านอาจารย์มั่นขึ้นมาได้เท่านั้น เหตุการณ์ที่เป็นอยู่ภายในเหล่านั้น รวากับน้ำดับไฟสงบลงทันทีทันใด และเห็นโทษแห่งความผิดของตัวขึ้นในขณะนั้น อยากก้มลงกราบองค์ท่านทันทีที่ระลึกได้ สิ่งที่คิดว่าจะทำนั้นเลยหายราวกะปลิดทิ้ง นี้เป็นฝ่ายฆราวาสเล่าให้ฟัง แม้ที่มีได้เล่าก็เข้าใจว่ายังมีอยู่มาก และสามารถแก้ความผิดของตัวได้ในลักษณะเดียวกัน ด้วยอำนาจความระลึกถึงท่านด้วยความเคารพเลื่อมใส

ส่วนพระที่ได้รับความยับยั้งใจไปตามเพศของตน เพราะอำนาจความเชื่อความเลื่อมใสในท่านก็เข้าใจว่ามีจำนวนไม่น้อยเช่นเดียวกัน เท่าที่ท่านอบรมคนให้เป็นคนดีนั้นนับจำนวนไม่ถ้วน เริ่มแต่วันท่านอุปสมบทและสั่งสอนมาจนถึงวันมรณภาพ ถ้านับเวลาสั่งสอนผู้คนพระเถระก็ไม่ต่ำกว่า ๔๐ ปี ในระหว่าง ๑ ปีถึง ๔๐ ปีนั้น มีพระเถระและฆราวาสมารับการอบรมกับท่านมากเพียงไร เฉพาะพระที่มีหลักฐานมั่นคงทางด้านจิตใจและข้อปฏิบัติมีจำนวนมากมาย ท่านอาจารย์เหล่านี้จะเป็นครูอาจารย์สั่งสอนผู้คนพระเถระให้มีหลักยึดต่อไปในอนาคต ซึ่งสืบเนื่องมาจากท่าน อาจารย์มั่นเป็นผู้ให้กำเนิดความรู้ทั้งภายในและภายนอกมาก่อน มิฉะนั้นก็หาทางเดินไม่ได้แม้ตัวเอง โดยไม่ต้องพูดถึงการสั่งสอนคนอื่นให้เป็นคนดีได้เลย

ด้วยเหตุนี้ การวางรากฐานจิตใจให้มั่นคงต่อเหตุผลสรรพธรรมความถูกต้องดีงามเป็นขั้น ๆ จึงเป็นงานชิ้นใหญ่และหนักมากกว่างานชิ้นใด ๆ ในโลกที่พวกเราเคยทำ และเคยบ่นกันว่ายาก ๆ เพราะงานนั้นเป็นเพียงสิ่งคล้อยตามจิตใจของผู้พาดำเนินเท่านั้น หลักใหญ่ของงานทุกแขนง

และทุกชั้นอย่างแท้จริงขึ้นอยู่กับใจทั้งสิ้น นอกจากนั้นยังเกี่ยวกับงานผิดถูกชั่วดีอีกว่าใครเป็นผู้บงการและพาดำเนินถ้าไม่ใช่ใจ ถ้าใจเป็นผู้ชั่วช้าและพาดำเนิน ใจได้รับการศึกษาอบรมพอบรรเทาเรื่องของตัวเองเกี่ยวกับความผิดถูกชั่วดีอย่างไรบ้างเพียงไร จึงจะประคองตัวและงานนั้น ๆ ไปด้วยความราบรื่นชื่นใจ ตลอดความปลอดภัยอันเกิดจากผลงานที่ตนทำทุกอย่าง เมื่อกล่าวถึงจิตใจบรรดาท่านที่เคยทราบความลึกซึ่งหนาบงของท่านอาจารย์มั่นมาบ้างแล้ว จะต้องทราบท่านอย่างสนิทใจ ระลึกไว้มิได้ลืม ทั้งเวลาท่านยังมีชีวิตอยู่และเวลาท่านจากไปแล้ว อดระลึกถึงความกตัญญูกตเวทิตาที่ท่านมิได้้อย่างแน่นอน แม้ชีวิตจะขาดไปก็ยอมถวายไปเลย

ท่านอาจารย์มั่นเป็นอาจารย์เอกทางด้านพัฒนาจิตใจคน อาจพูดได้ว่าเกือบทั่วประเทศ ซึ่งเป็นการพัฒนาที่ถูกจุดสำคัญของโลกด้วย เพราะใจที่ได้รับการพัฒนาด้วยอรรถด้วยธรรมด้วยดี ความเสียหายไม่ค่อยมี หรืออาจพูดได้อย่างเต็มปากว่า จิตที่ได้รับการพัฒนาเต็มที่แล้ว แน่ใจว่าความเสียหายไม่มี ทั้งงานและผลของงานก็เป็นที่น่าใจ โลกที่ได้รับการพัฒนาจิตใจไปพร้อม ๆ กันด้วยดีย่อมเป็นโลกที่เจริญจริง ประชาชนมีความสุข สงบสุข มิใช่เจริญแต่ด้านวัตถุอย่างเดียว แต่ใจร้อนเหมือนไฟ มีแต่การเบียดเบียนทำลายกัน เอรัดเอาเปรียบกัน ฉ้อโกงกัน เร็วเร็วกว่าเจ้าบอมนี่ขึ้นโลกพระจันทร์ ซึ่งไม่ผิดอะไรกับความเจริญแห่งไฟในแดนนรก

ถ้ายังไม่ทราบว่าเป็นแดนนรกมีความเจริญด้วยความรู้ร้อนขนาดไหน ก็ควรดูโลกที่ปราศจากการพัฒนาจิตใจ ซึ่งมีแต่ความรุ่งเรืองไปด้วยสิ่งสกปรกที่ระบายออกจากท่อไอเสียคือใจ ความประพฤติการกระทำทุกด้านเป็นสิ่งขวางโลก ขวางธรรม ขวางหู ขวางตา ขวางใจไปหมด ไม่มีอะไรนำดูน่าชมเลย เต็มไปด้วยสิ่งไม่พึงปรารถนา ฉะนั้นท่านผู้มีความฉลาดแหลมคม จึงนิยมการพัฒนาจิตใจก่อนพัฒนาสิ่งอื่นใด ซึ่งเป็นเพียงบริวารของใจเท่านั้น เมื่อพัฒนาใจดีแล้ว การระบายออกทางกายวาจา ความประพฤติ การกระทำตลอดทุกด้าน ย่อมกลายเป็นของสะอาดไปตามส่วนใหญ่คือใจ โลกย่อมมีความสุขสมกับคนฉลาดด้วยจิตพัฒนาปกครองโลก ปกครองตน โดยทางเหตุผลอรรถธรรม

ความฉลาดของมนุษย์ที่ปราศจากธรรมจะฉลาดเพียงไร ยังไม่ควรเป็นที่ไว้วางใจและชมเชยโดยถ่ายเดียวได้ แม้จะฉลาดแสดงความสามารถขึ้นชมดวงดาว พระอาทิตย์ พระจันทร์บนฟ้าได้ก็ยังไม่ถือเป็นจุดสำคัญ ความฉลาดก็ยังขึ้นระบายนี่ที่เป็นพิษเป็นภัยออก เพื่อความเดือดร้อนแก่ตนและผู้อื่นอยู่ อย่างไม่สำนึกตัวว่าเป็นความผิด ความรู้ความฉลาดนั้นยังไม่อาจเลยภูมิของสัตว์เดียรัจฉานที่เคยเป็นอยู่ด้วยการเบียดเบียนและกัดฉีกกันกิน โดยถือว่าเป็นความฉลาดและเป็นความสุขของเขาซึ่งอยู่ในภูมินั้น ๆ

ความฉลาดที่รับรองกันตามหลักเหตุผลที่ยังตนและโลกให้เจริญนั้น ไม่จำเป็นต้องออกไปประกาศนียบัตรให้ใครก็ได้ แต่การระบายออกทางใจและความประพฤติสิ่งกระทำอันเป็นไปเพื่อตนและโลกได้รับความสุขความเย็นใจด้วยนั้น ถือว่าเป็นผลงานที่ออกจากความฉลาดอย่างแท้จริง และเป็นประกาศนียบัตรอยู่ในตัวพร้อมแล้ว ไม่จำเป็นต้องหาใบประกาศมาบังหน้าและอวดโลกเพื่ออำนาจในทางผิดอย่างลึกลับ ซึ่งผลคือความเดือดร้อนของผู้ได้รับ มิได้เป็นของลับ ๆ ไปด้วย แต่เป็นความทุกข์ร้อนอยู่อย่างเปิดเผย ดังที่เห็น ๆ กันอยู่อย่างเต็มตา รู้้อย่างเต็มใจ นอกจากไม่พูดกันเท่านั้น ทั้งนี้หากมิใช่โทษของการมองข้ามการพัฒนาภายในคือใจแล้ว ใครจะเชื่อกันได้ลง

คือว่า การพัฒนาแต่ด้านวัตถุด้วยหัวใจที่รุกรังด้วยสนิมคือกิเลส ความเห็นแก่ตัวและพวกพ้องของตัวทำให้โลกเจริญ ประชาชนอยู่เย็นเป็นสุขโดยทั่วกันดังนี้ นอกจากคนที่ตายหมดความรู้สึกดีชั่วทุกอย่างแล้วเท่านั้น จะไม่มีความขัดใจและคิดแย้งการกระทำดังที่ว่า

เมื่อนำมาเทียบระหว่างผู้มีการพัฒนาทางใจกับผู้ไม่ได้พัฒนาทางใจเลย การงานและผลของงานต่างกันราวฟ้ากับดิน ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงไม่ทรงชมเชยสมาธิสมาบัติเพื่อความเหาะเหินเดินอากาศดำดินดำน้ำ เหาะข้ามทะเลต่าง ๆ ว่าเป็นผู้ฉลาดเลื่องลือ แต่ทรงชมเชยผู้พยายามฝึกอบรมตนโดยวิธีต่าง ๆ เพื่อความดีงาม จะเป็นทางสมาธิสมาบัติหรือทางใดก็ตาม ด้วยความรอบคอบต่อการระบายออกทางความประพฤติกการกระทำ มิให้เกิดโทษแก่ตนและผู้อื่นว่าเป็นผู้ฉลาด เพราะความน่าอยู่ของโลกทั่วไป ย่อมขึ้นอยู่กับความสุขใจเป็นหลักใหญ่ แม้ร่างกายและความเป็นอยู่ในด้านต่าง ๆ จะมีอดบ้างอึดบ้างตามคดิธรรมตาของโลกอนิจจัง แต่ก็ยังน่าอยู่ เพราะผู้พาอยู่พาไปคือใจมีความสุขเท่าที่ควร ไม่แผดเผาเร่าร้อน จนทำให้คิดอยากย้ายภพย้ายชาติย้ายบ้านเรือนและสถานที่อยู่ต่าง ๆ

ปัญหาเรื่องอริทธานพระอาจารย์มั่น พระอาจารย์เสาร์ กลายเป็นพระธาตุ ปรากฏว่ากระจายไปในที่ต่าง ๆ จนทำให้เกิดความสงสัยกันก็มี ในระยะอริทธานกลายเป็นพระธาตุใหม่ ๆ บางท่านมาถามว่า อริทธานพระอรหันต์ก็ดี ของสามัญชนก็ดี ต่างก็เป็นธาตุดินชนิดเดียวกัน ส่วนอริทธานของสามัญชนทำไมจึงกลายเป็นพระธาตุไม่ได้ เฉพาะอริทธานของพระอรหันต์ทำไมจึงกลายเป็นพระธาตุได้ ทั้งสองนี้มีความแตกต่างกันอย่างไรบ้าง ก็ได้อธิบายให้ฟังเท่าที่สามารถแต่เพียงโดยย่อว่า เรื่องอริทธาน ปัญหาส่วนใหญ่ขึ้นอยู่กับใจเป็นสำคัญ คำว่าจิตแม้เป็นจิตเช่นเดียวกัน แต่มีอำนาจและคุณสมบัติต่างกันอยู่มาก คือจิตของพระอรหันต์ท่านเป็นอริยจิต เป็นจิตที่บริสุทธิ์ ส่วนจิตของสามัญชนเป็นเพียงสามัญจิต เป็นจิตที่มีกิเลสโสมมต่าง ๆ

เมื่อจิตผู้เป็นเจ้าของเข้าครองอยู่ในร่างใด และจิตเป็นจิตประเภทใด ร่างนั้นอาจกลายเป็นตามสภาพของจิตผู้เป็นใหญ่พาให้ไป เช่น จิตพระอรหันต์เป็นจิตที่บริสุทธิ์ อาจมีอำนาจชักฟอกธาตุชั้นอื่นให้เป็นธาตุที่บริสุทธิ์ไปตามส่วนของตน อริทธานจึงกลายเป็นพระธาตุได้ แต่อริทธานของสามัญชนทั่ว ๆ ไป แม้จะเป็นธาตุดินเช่นเดียวกัน แต่จิตผู้เป็นเจ้าของเต็มไปด้วยกิเลส และไม่มีอำนาจชักฟอกธาตุชั้นอื่นให้เป็นของบริสุทธิ์ได้ อริทธานจึงกลายเป็นธาตุชั้นอื่นที่บริสุทธิ์ไปไม่ได้ จำต้องเป็นสามัญธาตุไปตามจิตของคนมีกิเลสอยู่โดยดี หรือจะเรียกไปตามภูมิของจิตภูมิของธาตุว่า อริยจิต อริยเหตุ และสามัญจิต สามัญธาตุก็คงไม่ผิด เพราะคุณสมบัติของจิตของธาตุระหว่างพระอรหันต์กับสามัญชนต่างกัน อริทธานต้องต่างกันอยู่โดยดี ผู้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมานั้น ทุกองค์เวลานิพพานแล้วอริทธานต้องกลายเป็นพระธาตุด้วยกันทั้งสิ้นดังนี้

ข้อนี้ผู้เขียนยังไม่แน่ใจว่าจะเป็นไปได้อย่างนั้นทุก ๆ องค์ เฉพาะจิตท่านที่สำเร็จพระอรหันต์ภูมิเป็นจิตที่บริสุทธิ์เต็มภูมินับแต่ขณะที่สำเร็จ ส่วนร่างกายที่เกี่ยวข้องไปถึงอริทธานเวลาถูกเผาแล้วจะกลายเป็นพระธาตุได้เช่นเดียวกันทุกองค์หรือไม่ ยังเป็นปัญหาอยู่บ้าง ระหว่างกาลเวลาที่บรรลุถึงวันท่านนิพพานมีเวลาสั้นยาวต่างกัน องค์ที่บรรลุแล้วมีเวลาทรงชั้นอื่นอยู่นาน เวลานิพพานแล้วอริทธานมีทางกลายเป็นพระธาตุได้โดยไม่มีปัญหา เพราะระยะเวลาที่ทรงชั้นอื่นอยู่ จิตที่บริสุทธิ์ก็ย่อมทรงชั้นอื่นเช่นเดียวกับความสืบทอดแห่งชีวิตด้วยการทำงานของระบบต่าง ๆ ภายในร่างกาย มี

ลมหายใจ เป็นต้น และมีการเข้าสมาบัติประจำอิริยาบถ ซึ่งเป็นการชักฟอกธาตุชั้นธัมให้บริสุทธิ์ไปตามส่วนของตนโดยลำดับด้วยในขณะเดียวกัน เวลานิพพานแล้วอัฐิจึงกลายเป็นพระธาตุดังที่เห็น ๆ กันอยู่ ส่วนองค์ที่บรรจุแล้วมิได้ทรงชั้นธัมอยู่นานเท่าที่ควร แล้วนิพพานไปเสียนั้น อัฐิท่านจะกลายเป็นพระธาตุได้เหมือนพระอรหันต์ทั้งหลายที่มีโอกาสอยู่นานหรือไม่ เป็นความไม่สนิทใจ เพราะจิตไม่มีเวลาอยู่กับธาตุชั้นธัม และมิได้ชักฟอกด้วยสมาธิสมาบัติดังกล่าวมา

ท่านที่เป็นทันธาภิญญา คือรู้ได้ช้าค่อยเป็นค่อยไป เช่นบำเพ็ญไปถึงขั้นอนาคามีผลแล้วติดอยู่นานจนกว่าจะก้าวขึ้นชั้นอรหัตตภูมิได้ ก็ต้องพิจารณาท่องเที่ยวไปมาอยู่ในระหว่างอรหัตตมรรคกับอรหัตตผลจนกว่าจิตจะชำนาญและมีกำลังเต็มที่จึงผ่านไปได้ ในขณะที่กำลังพิจารณาอยู่ในชั้นอรหัตตมรรคเพื่ออรหัตตผล ก็เป็นอุบายวิธีชักฟอกธาตุชั้นธัมในตัวเองด้วย เวลานิพพานแล้วอัฐิจากกลายเป็นพระธาตุได้ ส่วนท่านที่เป็นชิปปาภิญญา คือรู้ได้เร็วและนิพพานไปเร็วหลังจากบรรจุแล้ว ท่านเหล่านี้ไม่แน่ใจว่าอัฐิจะกลายเป็นพระธาตุได้หรือประการใด เพราะจิตที่บริสุทธิ์ไม่มีเวลาทรงและชักฟอกธาตุชั้นธัมอยู่นานเท่าที่ควร ส่วนสามัญจิตของสามัญชนทั่ว ๆ ไปนั้น ไม่อยู่ในข่ายที่อัฐิจะควรแปรเป็นพระธาตุได้ด้วยกรณีใด ๆ จึงขอกล่าวเท่าที่กล่าวผ่านมาแล้ว

เฉพาะองค์ท่านพระอาจารย์มั่น นอกจากอัฐิกลายเป็นพระธาตุให้เห็นอย่างประจักษ์แล้ว พระธาตุยังแสดงความอัศจรรย์ให้เห็นหลายอย่าง ดังที่เขียนผ่านมาบ้างแล้วว่า ผู้มีพระธาตุสององค์อธิษฐานขอให้เป็นสามองค์ ก็เป็นสามองค์ได้ ผู้มีสององค์อธิษฐานขอให้เป็นสามองค์ แต่กลับเป็นองค์เดียวก็ได้ ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้เลย แต่ได้เป็นไปเสียแล้ว ผู้ได้มาสององค์จากท่านผู้มีเมตตาจิตมอบให้ พอตกเย็นมาเปิดดูกลับเป็นสามองค์ก็ได้ รายนี้เป็นความแปลก เพราะชั่วระยะเวลาเข้าไปถึงเย็นเท่านั้นก็มาเพิ่มได้

ท่านผู้นี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่มีศรัทธาในองค์ท่านพระอาจารย์มั่นมาก และเป็นผู้ให้ความสะดวกตลอดการช่วยเหลือต่าง ๆ แทบทุกกรณีที่เกี่ยวข้องกับงานท่านพระอาจารย์มั่น นับแต่วันแรกที่ท่านไปถึงวัดสุทธาวาสจนตลอดงาน พระผู้ใหญ่เห็นใจและสงสารมาก เมื่อคุณวัน นครราชสีมาถวายพระธาตุท่านอาจารย์มั่นมา ท่านจึงมอบให้ข้าราชการผู้นั้นตอนเช้า พอได้รับพระธาตุจากท่านแล้ว ขณะนั้นไม่มีกล่องหรือผอบจะใส่ มีแต่ขวดยานัตถ์เปล่าติดกระเป่าเสื้อ จึงได้เอาใส่พระธาตุไปพลาง ขณะเชิญพระธาตุเข้ากระเป่าเสื้อก็ปิดกระดุมเสื้อด้วยดี ขวดก็ปิดฝาด้วยดี กลัวพระธาตุจะสูญหายไปเสีย

นับแต่ขณะที่ได้พระธาตุจากมือพระผู้ใหญ่แล้ว ปรากฏว่าใจมีความปีติยินดีเป็นล้นพ้น ลุกจากที่นั้นก็ไปทำงานเลยทีเดียว และเกิดความอึดอัดตื่นตันใจตลอดวัน ประหนึ่งจิตมิได้คิดเห็นห่างจากพระธาตุที่ได้รับมานั้นเลยทั้งวัน พอเลิกจากงานไปถึงบ้านก็โสมนัสใหญ่ว่าตนได้ของประเสริฐมา ในชีวิตไม่เคยมี คนในบ้านต่างก็มารุมดู จากนั้นก็เอาผอบมาใส่พระธาตุทันที พอเปิดฝาขวดออกเชิญพระธาตุท่านอาจารย์มั่นออกมา โดยไม่คาดฝันว่าจะพบความอัศจรรย์ที่แสดงออกมาจากพระธาตุท่าน คือพอเชิญพระธาตุออกจากขวดก็ให้เห็นกลายเป็นสามองค์ในขณะนั้น ยิ่งเพิ่มความอัศจรรย์ในองค์ท่านและเกิดความปีติในพระธาตุยิ่งขึ้น แทบจะเหาะลอยไปทั้งตัวพร้อมกับประกาศความอัศจรรย์ของท่านอาจารย์มั่นว่าเป็นองค์พระอรหันต์ให้ภรรยาและลูก ๆ ฟังในขณะนั้น อย่างไม่คิดว่าใครจะหาว่าเป็นบ้าเป็นบออะไรเลย

ภรรยาและลูก ๆ ยังไม่แน่ใจ เกรงว่าที่รับพระธาตุมาจะจำจำนวนผิดไป ฝ่ายสามีก็เถียงใหญ่แบบไม่ยอมฟังเสียงใครเลยว่า พระธาตุสององค์ที่ท่านเจ้าคุณ....ให้มาเมื่อเช้านี้จำไม่ผิดแน่ เพราะขณะรับจากท่านก็รับด้วยความสนใจและเลื่อมใสอย่างบอกไม่ถูก แม้อยู่ที่ทำงานก็มีได้สัมผัสพระธาตุตลอดวันว่าได้พระธาตุมาสององค์ ได้พระธาตุมาสององค์ จนกลายเป็นค่าบริการเหมือนคนกวานาแล้วจะให้หลงลืมได้อย่างไร ถ้าใคร ๆ ยังไม่ลงใจว่าเป็นความจริง พรุ่งนี้เช้าเราจะไปเรียนถามท่านเจ้าคุณท่านใหม่ เห็นจริงกันพรุ่งนี้เอง

ฝ่ายคนในบ้านไม่ยอม อยากู๋ในวันนี้เดี๋ยวนี้ ขอให้ไปเรียนถามท่านเดี๋ยวนี้ ตกลงต้องไปเดี๋ยวนี้และเรียนถามว่า ที่ท่านเมตตาให้พระธาตุกระผมเมื่อเช้านี้ก็องค์ ท่านตอบว่าให้สององค์ทำไมถามอย่างนั้น พระธาตุหายหรือ ข้าราชการผู้นั้นตอบด้วยความตื่นตันใจว่า พระธาตุมิได้หาย แต่กลับได้เพิ่มขึ้นอีกหนึ่ง รวมเป็นสามองค์ด้วยกัน ที่กระผมเรียนถามก็เพราะเวลาไปถึงบ้านแล้วเปิดฝาขวดออกดู เพื่อจะเชิญพระธาตุเข้าในผอบ แทนที่จะมีสององค์ตามที่เข้าใจ แต่กลับมีสามองค์ เลยทำให้กระผมเกิดความดีใจจนตัวสั่น รีบบอกกับลูกเมีย แต่ไม่มีใครเชื่อว่าเป็นความจริงเลย เกรงว่าผมอาจจำผิดก็ได้ เลยเคี้ยวเชิญให้กระผมมาเรียนถามท่านอีกครั้ง จึงได้มาตามคำเขาแล้วก็เป็นความจริง ยิ่งทำให้กระผมดีใจเสียใหญ่

ว่าอย่างไร? เชื่อหรือยังที่นี่? นี่เป็นคำพูดกับภรรยาที่มาด้วย ภรรยาอึ้งแล้วพูดว่า ก็เกรงจะจำผิดและหาเรื่องไปโกหกกันเล่นก็ต้องพูดอย่างนั้น เป็นความจริงดังที่ว่าก็ต้องเชื่อ ใครจะฝันความจริงเพื่อประโยชน์อะไร ท่านเจ้าคุณก็ยิ้มและเล่าตามความจริงให้ภรรยาฟัง ว่าอาตมาได้ให้คุณ..... สององค์จริงเมื่อเช้านี้ เพราะเห็นว่าเป็นผู้มีคุณต่อท่านอาจารย์มั่นมาก ตลอดพระสงฆ์เรื่อยมาแต่วันท่านมรณภาพจนเสร็จงาน อาตมายังจำไม่ลืม เมื่อได้พระธาตุท่านอาจารย์มั่นมาจากคุณวัน คมนามูล ร้าน ศิริผลพานิช นครราชสีมา ก็เลยสงวนไว้ เพื่อนำมามอบให้เป็นที่ระลึก ซึ่งเป็นของหายากในสมัยปัจจุบัน เพิ่งจะพบอัฐกลายเป็นพระธาตุเฉพาะของท่านอาจารย์มั่นเพียงองค์เดียว นอกนั้นก็ไต่ย่นแต่ตำราท่านบอกไว้ ยังไม่เห็นตัวจริงประจักษ์ตา

บัดนี้ได้เห็นเป็นพยานหลักฐานอย่างแท้จริงเสียแล้ว กรุณารักษาไว้ในที่สมควร เดี่ยวท่านหายไปก็ยิ่งลำบากมากกว่าเป็นความสุขใจในเวลาท่านมาเพิ่มให้เป็นไหน ๆ จะว่าอาตมาไม่บอกเพราะพระธาตุท่านอาจารย์มั่นเป็นของอัศจรรย์มาก ยิ่งท่านมาได้ง่าย ๆ อย่างนี้ บทเวลาท่านไปเพราะความเคารพเราไม่พอยิ่งไปได้ง่าย กรุณาเชิญท่านไว้ที่สูง เคารพบูชาท่านทุกเช้าเย็น ท่านอาจบันดาลความเป็นสิริมงคลเกินคาดให้เวลาใดก็ได้ อาตมาเชื่อท่านร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า เป็นพระผู้บริสุทธิ์มานานแล้ว แต่ไม่กล้าบอกใครได้ง่าย ๆ กลัวเขาจะหาว่าเป็นบ้า เพราะคนเรามีนิสัยเชื่อในสิ่งที่ทำได้ยาก แต่เชื่อในสิ่งไม่ได้ง่าย จึงหาคนดีได้ยาก หากคนชั่วได้ง่าย แม้นในตัวเราเอง ถ้าสังเกตดูก็พอทราบได้ว่า ใจชอบคิดในทางชั่วมากกว่าทางดีเป็นประจำนิสัย พอท่านแนะนำบลง ท่านข้าราชการกับภรรยาก็กราบนมัสการลาท่านกลับ ด้วยความชื่นบานสรรหาอย่างบอกไม่ถูกทั้งสองคน

นี่แลพระธาตุท่านพระอาจารย์มั่นเป็นความแปลกและอัศจรรย์ดังที่นำมาลง เพื่อท่านผู้อ่านได้พิจารณาเหตุผลเหตุแห่งความอัศจรรย์ของพระธาตุดังกล่าวนี้ต่อไป ส่วนการค้นหาลักษณะและเหตุผลมาพิสูจน์ดังที่โลกใช้กันนั้น รู้สึกจะพิสูจน์ได้ยาก อาจมองไม่เห็นร่องรอยเลยก็

ได้สำหรับเรื่องทำนองนี้ เพราะสุดวิสัยสำหรับพวกเราที่มีกิเลสจะตามรู้ได้ เพียงแต่ธาตุดินที่อยู่ในส่วนร่างกายท่านผู้บริสุทธิ์ก็อยู่ในตัวเรา ก็แสดงให้เห็นเป็นของแปลกต่างกันอย่างชัดเจนอยู่แล้วว่าอัฐิท่านกลายเป็นพระธาตุได้อย่างประจักษ์ตา ส่วนร่างกายของพวกเราที่มีกิเลส แม้มีจำนวนล้าน ๆ คน ไม่มีรายใดสามารถเป็นไปได้อย่างท่าน จึงควรเรียกได้ว่า ท่านเป็นบุคคลที่แปลกต่างจากมนุษย์ทั้งหลายอยู่มากจนเทียบกันไม่ได้ ยิ่งใจที่บริสุทธิ์ด้วยแล้วยิ่งเพิ่มความประเสริฐและอัศจรรย์จนไม่มีนิมิตเครื่องหมายใด ๆ มาเทียบได้เลย เป็นจิตที่โลกทั้งหลายควรเคารพบูชาจริง ๆ จึงต้องยอมบูชากัน

ตามปกติโลกผู้มีความหยิ่งในชาติของตนประจำนิสัย ไม่ค่อยยอมลงกับใครหรืออะไรได้อย่างง่าย ๆ แต่เมื่อหาทางคัดค้านไม่ได้ก็จำต้องยอม เพราะอยากเป็นคนดี เมื่อเห็นของดีแล้วไม่ยอมรับก็รู้สึกจะโง่เกินไป ไม่สมภูมิเป็นมนุษย์ ดังท่านอาจารย์มั่นเป็นต้นในสมัยปัจจุบัน บรรดาพระเถระเถรซีที่เข้าไปถึงองค์ท่านจริง ๆ และได้รับคำแนะนำสั่งสอนจากท่านจนเป็นที่เข้าใจแล้วเท่าที่สังเกตมา ยังไม่เคยเห็นรายใดจะต่อต้านหาญสู้ท่านด้วยทิฐิมานะ ไม่ยอมลงกับความจริงที่สั่งสอนเลย เห็นแต่ยอมรับแบบเอาชีวิตเข้าแลกได้โดยไม่อาลัยเสียตายเลย

ถ้าเทียบความจริงที่ท่านแสดงออกมาจากความเป็นผู้บริสุทธิ์ ที่รู้จริงเห็นจริงในธรรมทุกชั้นแต่ละบทยุทธยานั้น มีความถูกต้องตายตัวอย่างที่ยึดมั่นไม่ได้ เช่นเดียวกับผู้บวกลบคุณ ทหาร ด้วยความรู้สึกที่ถูกต้องเชี่ยวชาญนั่นเอง เช่น หนึ่งบวกับหนึ่งต้องเป็นสอง สองบวกับสองต้องเป็นสี่ เป็นต้น จะบวกลบคุณทหารขึ้นไปสูงเท่าไร ก็มีแต่ความถูกต้องแม่นยำตามหลักวิชา ไม่มีผิดพลาดคลาดเคลื่อน จะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่บวกลบคุณทหาร เมื่อถูกต้องตามหลักแล้วก็ไม่มีใครคัดค้านได้ว่าผิดวิสัย

ผู้ที่มาคัดค้านหลักที่ถูกต้องแล้ว แม้มีจำนวนมากคนเพียงไร ก็เท่ากับมาประกาศขายความโง่ไม่เป็นท่าของตนให้ความจริงหัวเราะเปล่า ๆ ฉะนั้นกฎความถูกต้องจึงไม่นิยมว่า ควรจะมีอยู่ในเด็กหรือผู้ใหญ่ หญิง ชาย หรือชาติ ชั้น วรรณะใด ๆ ทั้งสิ้น ย่อมเป็นที่ยอมรับกันอย่างที่คัดค้านไม่ได้ หลักธรรมที่พระพุทธเจ้าและสาวกผู้รู้ถึงมูลความจริงโดยตลอดทั่วถึงแล้ว ย่อมสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มภูมิ โดยไม่มีความสะทสะทันทันหวั่นไหวใด ๆ ทั้งสิ้น

ท่านอาจารย์มั่นเป็นผู้ทรงความรู้จริงเห็นจริงเต็มภูมินิสัยวาสนาท่านผู้หนึ่ง ดั่งนั้นบรรดาความรู้ที่เกี่ยวกับภายในภายนอกที่ท่านรู้เห็นอย่างประจักษ์ใจ จึงสามารถแสดงออกได้อย่างเต็มภูมิ โดยไม่สนใจว่าใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ จะตำหนิหรือชมเชยใด ๆ เลย ภูมิธรรมภายใน นับแต่ศีล สมาธิ ปัญญาทุกชั้น ตลอดถึงวิมุตติพระนิพพาน ท่านแสดงออกมาอย่างอาจหาญและเปิดเผยตามแต่ผู้ฟังจะยึดได้น้อยมากเท่าที่กำลังความสามารถจะอำนวย ธรรมภายนอกเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ไม่มีประมาณ เช่น เทวบุตร เทวธิดา อินทร์ พรหม กุตติชนิตต่าง ๆ ท่านก็แสดงอย่างองอาจกล้าหาญ สุดแต่ผู้ฟังจะพิจารณาตามได้หรือไม่เพียงไร ผู้มีนิสัยไปในแนวเดียวกับท่าน ย่อมได้รับความเพิ่มพูนส่งเสริม หรือต่อเติมความรู้ที่มีอยู่แล้วให้กว้างขวางและแม่นยำมากขึ้น ทำให้รู้วิธีปฏิบัติต่อวิชาแขนงนั้น ๆ ดียิ่งขึ้น และปฏิบัติต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้สะดวกและทันทั่วทั้ง

ลูกศิษย์ท่านบางองค์พอเป็นพยานท่านได้บ้างในบางกรณี เกี่ยวกับเหตุการณ์ภายนอก แม้ไม่แตกฉานเหมือนท่าน จะขอยกตัวอย่างพอเป็นหลักพิจารณา เช่น บางคืนท่านต้อนรับแขก

เทวดาหลายพวกจนตึก ไม่ได้พักผ่อน รู้สึกเหนื่อยมากต้องการพักผ่อนร่างกายบ้าง แยกเทพฯ พวกหนึ่งพากันมาขอพึ่งธรรมท่านอีกตอนตึก ๆ ท่านจำต้องบอกว่าคืนนี้เหนื่อยมากแล้ว เพราะรับแขกเทพฯ มาสองสามพวกแล้วจะขอพักผ่อน ขอเชิญพากันไปพึ่งธรรมท่านองค์นั้น พอท่านบอกแล้วพวกเทพฯ ก็พากันไปหาพระองค์นั้น และบอกกับท่านตามที่ท่านอาจารย์สั่งมา ท่านก็แสดงธรรมให้ฟังพอสมควรแล้วพากันกลับ

พอตื่นเช้าพระองค์นั้นก็มาเรียนถามท่านอาจารย์ว่า คืนนี้พวกเทวดาไปหากระผม โดยบอกว่าก่อนจะมาหาท่านที่นี่ก็ได้พากันไปหาท่านอาจารย์ขอพึ่งธรรมท่าน แต่ท่านบอกว่าท่านรับแขกหลายพวกแล้วรู้สึกเหนื่อยมากจะขอพักผ่อน ขอให้พากันไปพึ่งธรรมท่านองค์นั้น จึงได้พากันมาหาท่านดังนี้ ข้อที่พวกเทวดาพูดอย่างนั้นเป็นความจริงประการใด หรือเขามาโกหกหาอุบายพึ่งเทศน์กระผมต่างหาก กระผมไม่แน่ใจ จึงได้มาเรียนถามท่านอาจารย์อีกครั้งหนึ่งดังนี้ ท่านอาจารย์ตอบว่า ก็ผมรับแขกตั้งสองสามพวกเหนื่อยจะตายอยู่แล้ว พอพวกหลังมา ผมก็ได้บอกเขามาหาท่านจริง ๆ ดังที่เขาอ้างนั่นแล

พวกเทวดาไม่โกหกพระหรรอก ไม่เหมือนมนุษย์ที่แสนปลิ้นปล้อนหลอกลวงไว้ใจไม่ค่อยได้ เขาว่าจะมาต้องมา และว่าจะมาเวลาเท่าไรต้องมาเวลาเท่านั้น ผมเคยสมาคมกับพวกเทพฯ ทั้งเบื้องบนเบื้องล่างมานานแล้ว ไม่เคยเห็นเขาพูดโกหกหลอกลวงเลย เขามีสัจย์มีศีลยิ่งกว่ามนุษย์หลายเท่า ความสัจย์เขาถือกันมาก เป็นชีวิตจิตใจจริง ๆ ไปทำเคลื่อนไหวให้เขาเห็นไม่ได้ เขาตำหนิเอามากมาย ถ้าแก้ไม่มีเหตุผลความจริงเขาไม่ยอมนับถือเอาเลย ผมเคยถูกเขาตำหนิเอาบ้างเหมือนกัน แต่เรามีได้มีเจตนาจะโกหกเขา เป็นแต่เวลาเข้าสมาธิเพลินไปในบางครั้งซึ่งเลยภูมิรับแขก กว่าจะถอนจิตขึ้นมาเขามารออยู่นานแล้ว เมื่อถูกเขาต่อว่า เราก็บอกตามเหตุผลว่าเราพักจิตมิได้ถอนขึ้นมาตามเวลา ซึ่งเขาก็ยอมรับ

บางครั้งผมก็ทำให้เขาเหมือนกันว่าพระเพียงองค์เดียว ส่วนเทวดาเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ ทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง ตลอดรุกขเทวดา ซึ่งมาจากที่ต่าง ๆ ต่างก็มุ่งมาหาแต่พระองค์เดียว ใครจะไปชนะต้อนรับได้ทุกหมู่ทุกพวกและตรงตามเวลาเอาเสียทุกครั้ง บางทีสุขภาพไม่ค่อยดียังต้องทนรับแขก ซึ่งมีความลำบากมากเพียงไร ควรเห็นใจบ้าง บางทีกำลังเข้าพักในสมาธิอย่างเพลิน ๆ ก็ต้องถอนออกมาต้อนรับ เคลื่อนเวลาบ้างเล็กน้อยก็คอยแต่จะตำหนิติเตียนกัน ถ้าเป็นเช่นนี้เดียวจะอยู่คนเดียวให้สบาย ไม่ต้องต้อนรับใครให้เสียเวลาและเหนื่อยเปล่าจะว่าอย่างไร เมื่อถูกเราว่า ดังนั้น เขายอมรับสารภาพและขอโทษทันที ถ้าเป็นพวกที่เคยมาและรู้เรื่องของเรามาแล้ว แม้จะเคลื่อนคลาดไปบ้างไม่ตรงตามเวลา เขาก็ไม่ถือสาหาโทษกับเราเอาง่าย ๆ นัก นอกจากพวกที่ไม่เคยมาอาจมีอยู่บ้าง เพราะเขาถือสัจย์มากตามนิสัยของพวกเทพฯ ทั้งหลาย ไม่ว่าเบื้องบนเบื้องล่าง ตลอดรุกขเทวดาเหมือนกันหมด

บางครั้งเขาก็กลัวเป็นบาปเหมือนกันที่ได้ทราบ ว่าเรากำลังเข้าพักในสมาธิ ต้องถอนออกมาต้อนรับเขา ซึ่งพอติถูกเขาว่าให้เรารู้ว่าไม่รักษาสัจย์ บางครั้งเรารู้ว่าให้เขาหนักบ้างเหมือนกัน ว่าเรารักษาสัจย์ยิ่งกว่าชีวิต อยู่ว่าแต่เพียงยิ่งกว่าเทวดาเลย แต่ที่ไม่ได้ออกมาตามเวลาเพราะความจำเป็นในธรรม ซึ่งมีน้ำหนักมากกว่าการรักษาสัจย์เพื่อเทวดาเป็นไหน ๆ เทวดาทั้งหลายในชั้นต่าง ๆ บนสวรรค์และพรหมโลกทุกชั้น แม้จะมีกายทิพย์อันละเอียดกว่ากายอาตมา

ที่เป็นมนุษย์ก็ตาม แต่ธรรมและจิตตลอดความสัตย์ที่อาตมารักษาอยู่เป็นประจำ มีความละเอียด สุขุมยิ่งกว่ากายกว่าจิตและกว่าความสัตย์ของเทวดา อินทร์ พรหมเป็นร้อยเท่าพันทวี แต่มีใช้ฐานะที่อาตมาจะมาพูดพาล่าม ๆ แบบคนไม่มีสติอยู่กับตัว ที่พูดขณะนั้นก็เพื่อทำนุทั้งหลายได้ทราบและระลึกกันเสียบ้างว่า ธรรมที่อาตมารักษาอยู่มีความสำคัญเพียงไร จะได้ไม่พากันคิดอะไร ๆ ตำหนิออกมาเองง่าย ๆ โดยไม่พิจารณาให้รอบคอบเสียก่อน

พอแสดงความจริงที่จำเป็นต่อหน้าที่ของเราให้เขาทราบ ต่างพากันเห็นโทษกลัวเป็นบาปกันมากมายและพากันขอมาโทษ เราก็บอกว่าเรามีได้ถือโทษอะไรกับใคร ๆ ทั้งสิ้น ไม่ว่าสัตว์มนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม นาค ครุฑที่มีอยู่ทั่วไตรโลกธาตุ เราถือธรรมที่เต็มไปด้วยความเมตตา สงสารโลก ปราศจากความริษยาเบียดเบียนใด ๆ ทั้งมวล อิริยาบถทั้งสี่เราอยู่ด้วยธรรมคือความบริสุทธิ์ใจล้วน ๆ พวกเทวดาทั้งหลายมีเพียงเจตนาที่เป็นกุศลและคำสัตย์เท่านั้น ยังไม่เป็นของอัศจรรย์เท่าที่ควรจะชมเชย ส่วนพระพุทธรเจ้าและสาวกท่านมีทั้งความสัตย์ที่บริสุทธิ์ ธรรมที่บริสุทธิ์ และพระทัยที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ โดยไม่มีสัตว์โลกแม้รายหนึ่งจะสามารถล่วงรู้ได้ ว่าเป็นธรรมชาติที่ประเสริฐและอัศจรรย์เพียงไร

ความสัตย์ที่เทวดาทั้งหลายยึดถือกันอยู่ประจำนัยนั้น เป็นเพียงความสัตย์ที่อยู่ในข่ายแห่งสมมุติ ซึ่งใคร ๆ ก็พอทราบและรักษากันได้ ไม่สุดวิสัย ส่วนความสัตย์ ธรรม พระทัยและใจที่บริสุทธิ์ อันเป็นสมบัติของพระองค์และพระสาวกโดยเฉพาะนั้น ไม่มีใครสามารถรู้และรักษาได้ ถ้ายังไม่ก้าวเข้าถึงภูมิขั้นนั้นก่อน ส่วนอาตมาจะมีภูมิความสัตย์ชั้นวิมุตติธรรมเพียงไรหรือไม่นั้น ไม่ใช่ฐานะที่มาवादอ้างกัน แต่โปรดทราบเพียงว่า ศิลสัตย์ที่เทวดารักษากันอยู่เวลานี้ มิใช่ศิลปสัตย์ที่วิเศษเหมือนของพระพุทธรเจ้าและสาวกท่าน

ท่านว่าให้พวกเทวดาขนาดนี้ ถ้าเป็นมนุษย์เราน่ากลัวจะเกิดความอับอายหรืออะไร ๆ ก็ยากจะเดาได้ แต่ทราบวาทะทั้งหลายยินดีฟังธรรมท่านด้วยความสนใจจดจ่อ และเห็นโทษของตนที่ได้ล่วงเกินท่านด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จากนั้นต่างทำความระมัดระวังด้วยจิตใจยินดีเป็นอย่างยิ่ง มิได้คิดถือโทษถือโทษในท่านเลยแม้แต่น้อย ท่านว่าน่าชมเชยเป็นอย่างยิ่งสมกับเขาเป็นสัตว์ชั้นสูงจริง ๆ ดังนี้

ที่ยกตัวอย่างมาเพียงย่อ ๆ นี้พอเป็นแนวแห่งความคิดเกี่ยวกับสิ่งลึกลับที่ไม่สามารถมองเห็นด้วยตาเนื้อ ถ้ามีผู้รู้เห็นด้วย สิ่งนั้น ๆ ก็มิได้ลึกลับเสมอไป เช่นเดียวกับธรรมาภิสมัย ถ้าทรงรู้ได้เฉพาะพระพุทธรเจ้าพระองค์เดียวก็ราวกับเป็นธรรมลึกลับ ต่อเมื่อสาวกรู้ตามเห็นตามได้ ธรรมนั้นก็หมดความลึกลับ แม้สิ่งลึกลับดังกล่าวก็เช่นเดียวกัน ผู้ที่เห็นจำนวนมากน้อยเหล่านั้นไม่ถือเป็นเรื่องลึกลับ แต่ผู้ที่ยังไม่รู้ไม่เห็นจำนวนเท่าไร ก็ยังเป็นของลึกลับสำหรับคนจำนวนนั้น สิ่งลึกลับทางภายในที่เคยเด่นในครั้งพุทธกาล มีพระพุทธรเจ้าและสาวกเป็นผู้ได้เห็นได้ชม และสิ่งลึกลับทางภายนอกก็มีพระพุทธรเจ้าและสาวก ผู้มีนัยในทางนั้นได้เห็นได้ชมเท่านั้น มิได้สาธารณะแก่ผู้ที่ยังไม่รู้ไม่เห็น ส่วนคนในครั้งพุทธกาลที่ไม่สามารถอาจรู้เห็นได้ อย่างมากก็เพียงได้ยินคำบอกเล่า แล้วนำมาพิจารณาพอให้เกิดผลเป็นความเชื่อตาม และเกิดความสุขใจทั้งที่ตนยังไม่ได้รู้เห็นและพอให้เกิดผล ไม่เชื่อว่ามีว่าเป็นได้ กลายเป็นความขัดข้องแก่ตัวอยู่เพียงเท่านั้น คงไม่มีส่วนตามพระพุทธรเจ้า และสาวกท่านผู้ได้ชมอย่างเต็มพระทัยและเต็มใจ

แม้สมัยนี้ก็คงเป็นทำนองเดียวกัน สิ่งลึกลับทั้งภายในภายนอกจะเปิดเผยขึ้นมาได้เฉพาะที่ควรแก่วิสัยเท่านั้น ผู้ไม่สามารถก็คงได้ยินแต่คำบอกเล่า แม้จะเชื่อตามหรือจะไม่เชื่อ ตลอดการคัดค้าน ก็คงไม่มีเหตุผลมายืนยันเหมือนด้านวัตถุ ผู้เขียนก็นับเข้าใจในจำนวนผู้คิดอยากจะทำคัดค้าน แต่ไม่มีเหตุผลเพียงพอเฉย ๆ จึงยอมหมกตัวนิ่งอยู่ และเขียนประวัติท่านอาจารย์มั่นด้วยความบอกเล่าจากท่าน และจากบรรดาครูบาอาจารย์ที่เคยอยู่กับท่านมาในยุคนั้น ๆ แบบตรง ๆ ไม่มี ความแบายคายภายในตัวบ้างเลย แต่ความเชื่อเลื่อมใสในองค์ท่านอาจารย์มั่นนั้นยอมรับว่า มีมากเต็มหัวใจ

ถ้ามีท่านผู้เคารพเชื่อถือได้มาพูดอะไรเป็นความจริงตามที่พูดมาบอกว่า ให้ท่านตายแทนท่านอาจารย์มั่นเสีย แล้วจะอาราธนานิมนต์ท่านอาจารย์มั่นที่มรณภาพไปแล้วกลับมาสั่งสอนโลก ซึ่งจะเกิดประโยชน์แก่โลกอย่างมากมาย อย่างท่านนี้อยู่ไปทำไม ทำประโยชน์แก่โลกก็ไม่ได้ เพราะความโง่เขลาตัวเดียวนี้เองที่เด่นที่สุดสำหรับท่าน ท่านจะยินดีตายเพื่อเปลี่ยนท่านอาจารย์มั่นกลับมาสั่งสอนโลกใหม่ เพียงเท่านั้น ผู้เขียนจะถามเอาความจริงทันทีว่า ท่านอาจารย์มั่นจะฟื้นกลับมาถ้าผมตายแทนท่านแล้วจริงหรือ ถ้าท่านผู้นั้นตอบเป็นความจริงว่าจริง เท่านั้น จะรับทันที และรีบให้จัดการเพื่อตายในเดี๋ยวนั้น โดยไม่ต้องขอเวลาแม้วินาทีหนึ่งเลย

เพราะคิดหนักใจกับความโง่ของตนอยู่มากตลอดมา แม้ไม่มีใครมาบอกให้ตายแทนท่านอาจารย์มั่น ทั้งรู้สึกเสียใจขณะที่เขียนประวัติท่านว่าตนโง่มาก แม้ท่านเมตตาเล่าอะไรให้ฟังทุกแง่ทุกมุมก็จำไม่ได้เท่าที่ควร ปล่อยให้หลุดหายไปเสียมากต่อมาก เพราะภาชนะรับไม่ดี ที่ได้มาเขียนบ้างนี้ต้องขออภัย ถ้าเทียบกับสัตว์ก็คงเป็นชนิดสัตว์เลี้ยงที่ไล่ไม่ยอมหนีนั้นแล จึงยังตกค้างอยู่ในความจำพอได้มาลงให้ท่านผู้อ่านค้นฟันไปด้วย เพราะอ่านไม่ถึงใจ

ความลึกลับดังกล่าวมา ในสมัยปัจจุบันก็มีท่านอาจารย์มั่นเป็นผู้รู้ฟุ้งขึ้นมาพอเป็นขวัญใจบ้าง สำหรับผู้ได้ยินจากท่านเมตตาทั้งภายในและภายนอก แต่ผู้รู้ตามท่านบ้างในความลึกลับทั้งสองนี้รู้สึกมีน้อยมาก แทบไม่มี ประหนึ่งท่านปฏิบัติเพื่อความตาดีใจสว่าง เราปฏิบัติเพื่อความตาบอดใจมืด จึงไม่ยอมรู้เห็นอย่างท่านบ้าง พอได้เขียนแทรกลงในประวัติท่านแม้ไม่มาก นี่เป็นความสนใจของผู้เขียนเอง มิได้สนใจบรรดาความรู้ความเห็นต่าง ๆ ที่ท่านแสดงให้เห็นฟังอย่างจะฉาน เท่าที่สังเกตดูลูกศิษย์ที่พอรู้เห็นตามท่านได้บ้าง ทั้งภายในภายนอก ไม่ปรากฏว่ามีรายใดคัดค้านท่านเลย แต่กลับเป็นพยานแก่กันและกันในเรื่องที่ตนรู้เห็นและสิ่งที่ท่านรู้เห็นเป็นอย่างดีอีกด้วย พอแสดงให้เห็นผู้ไม่รู้ไม่เห็นมีเงื่อนไขพิจารณาว่าอาจมีมูลความจริง ในสิ่งที่ตนไม่รู้ไม่เห็นนั้น ๆ ได้ เช่นเดียวกับพระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้ธรรม และทรงรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นพระองค์แรก แล้วมีพระสาวกรู้เห็นตามและกลายเป็นพยานของกันและกัน ฉะนั้นเรื่องที่ท่านอาจารย์มั่นรู้เห็นทั้งภายในภายนอกในสมัยปัจจุบัน ก็ได้เป็นของลึกลับเสมอไป เมื่อยังมีผู้รู้เห็นตามท่านได้อยู่ แม้ไม่มากราย

ยังมีเรื่องลึกลับอีกเรื่องหนึ่งซึ่งน่าพิจารณาและน่าสงสัยอยู่มาก ในสมาคมแห่งบุคคลผู้ชอบเป็นคนนักสงสัยเช่นพวกเรา คือเมื่อท่านพักอยู่วัดบ้านหนองผือ นาใน มีอุบาสิกานุ่งขาวท่มขาวคนหนึ่งซึ่งมีความเคารพเลื่อมใสท่านมาก มาเล่าเรื่องของตัวเองถวายท่านว่า ขณะแค้นนั่งภาวนาตลอดกลางคืนยามดึกสงัด พอจิตรวมสงบลงสนิทไม่แสดงกิริยาใด ๆ ปรากฏแต่ความสงบนิ่งอยู่เฉพาะ

ในเวลานั้น ทำให้ได้เห็นกระแสจิตอันละเอียดยิ่งออกจากดวงจิตเป็นสายใยยาวเหยียด ออกนอกกายนอกใจไปสู่ภายนอก แยกเกิดความสงสัย จึงตามดูว่ากระแสจิตนี้มันขโมยส่งออกไปแต่เมื่อไร ส่งไปเกี่ยวข้องกับอะไรและส่งไปเพื่ออะไร พอแตามกระแสจิตอันละเอียดนั้นไป ก็ทราบชัดในขณะนั้นว่า กระแสจิตแกเริ่มไปจับจองที่เกิดเอาไว้ในท้องหลานสาวคนหนึ่งในห้องบ้านเดียวกัน ทั้งที่ตัวแกยังไม่ตาย

พอทราบเช่นนั้นก็เกิดความตกใจ เลยต้องย้อนจิตกลับคืนมาที่เดิม และถอนจิตออกจากสมาธิ แก่ใจไม่ดีเลยนับแต่ขณะนั้นมา และในระยะเดียวกัน หลานสาวคนนั้นก็เริ่มตั้งครุภมาได้หนึ่งเดือนแล้วเช่นกัน พอตื่นเช้าวันหลังแกรีบออกมาวัด เล่าเรื่องนั้นถวายท่านอาจารย์ฟังดังที่กล่าวมา ขณะนั้นผู้เขียนกับพระเถรหลายท่านก็นั่งฟังอยู่ด้วย ต่างองค์ต่างงงไปตาม ๆ กัน ขณะที่ได้ฟังแกเล่าเรื่องแปลก ๆ ที่ไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน เฉพาะผู้เขียนสนใจอยากทราบเรื่องนี้เป็นพิเศษอยู่อย่างกระหาย ว่าท่านอาจารย์ท่านจะอธิบายไปในแง่ใดบ้างให้หญิงแก่คนนั้นฟัง ขณะนั้นทุกคนนั่งนิ่งเงียบราวกับไม่หายใจ นัยน์ตาต่างชำเลืองดูท่านอาจารย์ด้วยความกระหายอยากฟังในเดี๋ยวนั้น ๆ

ท่านอาจารย์เองนั่งหลับตานิ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่งราว ๒ นาที แล้วจึงอธิบายธรรมให้แก่โยมแก่คนนั้นฟังว่า “เมื่อจิตรวมสงบลง คราวต่อไปให้โยมตรวจดูกระแสจิตด้วยดี ถ้าเห็นกระแสส่งออกไปภายนอกดังที่โยมว่านั้น ให้กำหนดจิตตัดกระแสให้ขาดด้วยปัญญา ถ้ากำหนดตัดขาดด้วยปัญญาจริง ๆ ต่อไปกระแสจะไม่ปรากฏ แต่โยมต้องกำหนดดูกระแสจิตนั้นด้วยดีและกำหนดตัดให้ขาดด้วยปัญญาจริง ๆ อย่าทำเพียงสักแต่ว่าทำเท่านั้น เดี่ยวเวลาตายโยมจะไปเกิดในท้องหลานสาวนะจะหาว่าอาตมาไม่บอก นี่คือคำบอกของอาตมา จงจำให้ดี ถ้าโยมกำหนดตัดกระแสจิตนั้นไม่ขาด เวลาโยมตายต้องไปเกิดในท้องหลานสาวแน่ ๆ ไม่สงสัย”

พอแก่ได้รับคำแนะนำจากท่าน แล้วก็กลับบ้าน ราวสองวันแกกลับมาหาท่านอีกด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใสมาก แม้คนไม่มีญาณ ยังทราบได้จากสีหน้าของแกที่บ่งบอกอย่างชัดเจนว่า สมประสงค์แล้ว พอแกนั่งลงเท่านั้น ท่านอาจารย์ก็ถามเป็นเชิงเล่นบ้าง จริงบ้างทันทีว่า “เป็นอย่างไร ห้ามอยู่หรือเปล่า ที่จะไปเกิดกับหลานสาวทั้งที่ตัวยังไม่ตายนะ” แกเรียนตอบท่านทันทีเลยว่า “โยมตัดขาดแล้วคืนแรก คือพอจิตรวมสงบสนิทแล้วกำหนดดู ก็เห็นเด่นชัดดังที่เคยเห็นมาแล้ว โยมก็กำหนดตัดด้วยปัญญาดังหลวงพ่อบอกจนขาดกระเด็นไปเลย คืนนี้โยมกำหนดดูอีกอย่างละเอียดเพื่อความแน่ใจ วานนี้จึงยังไม่ออกมา ไม่ปรากฏว่ามีอีก หายเงียบไปเลย วันนี้อยู่ไม่ได้ต้องออกมาเล่าถวายหลวงพ่อฟัง

ท่านเริ่มประโยคแรกว่า นี่แลความละเอียดของจิต จะทราบได้จากการภาวนาเท่านั้น วิธีอื่นไม่มีทางทราบได้ โยมเกือบเสียตัวให้กิเลสตัวนี้จับไปเกิดในท้องหลานสาวแบบไม่รู้สึกรู้ตัว แต่ยังดีภาวนารู้เรื่องของมันเสียก่อน แล้วรีบแก้ไขกันทันเหตุการณ์ ฝ่ายผู้หญิงคนนั้นพอทางนี้ตัดกระแสจิตขาดจากความสืบทอดก็แจ้งในระยะเดียวกัน

อยู่มาไม่นานนักปัญหาเกี่ยวกับการไปเกิดทั้งที่เจ้าของยังไม่ตาย และปัญหาเกี่ยวกับการแก่งบุตรก็เกิดขึ้นในวงคณะสงฆ์ด้วยกัน เพราะคนอื่นไม่มีใครทราบ ตัวยายแก่ก็ไม่เคยบอกเรื่องแก่ให้ใครทราบ แกมาเล่าถวายเฉพาะท่านอาจารย์องค์เดียว แต่พระหลายองค์ซึ่งนั่งฟังอยู่ด้วยก็

พลอยได้ทราบเรื่องของแกอย่างละเอียดทุกแขนงไป ฉะนั้นปัญหานี้จึงเกิดขึ้นในวัดหนองผือ โดยพระสงฆ์นำปัญหาทั้งสองข้อนี้เรียนถามท่านอาจารย์

ในปัญหาแรกว่า คนยังไม่ตายทำไมจึงเริ่มไปเกิดในท้องเขาแล้ว ท่านตอบว่า ก็เพียงเริ่มนี้ นายังมิได้ไปเกิด แม้กอื่น ๆ ก็ยังมีทางเริ่มได้ทั้งที่ยังไม่ลงมือทำ นี่แกก็เพียงเริ่มจะไปเกิดเท่านั้น แต่ยังมีได้ไปเกิด จึงยังไม่เป็นปัญหาและอุปสรรคแก่คำว่าคนยังไม่ตาย แต่ไปเกิดแล้ว ถ้าแกไม่รู้ไม่ทันก็มีหวังไปตั้งบ้านเรือนคือเกิดในท้องหลานสาวแน่ ๆ

ปัญหาที่สองว่า การตัดกระแสจิตที่กำลังสืบเนื่องเกี่ยวโยงกันระหว่างยายแก่กับหญิงคนนั้น ไม่เป็นการทำลายชีวิตมนุษย์หรืออย่างไร ท่านตอบว่า จะทำลายอะไรก็เพียงตัดกระแสจิตเท่านั้น มิได้ตัดหัวคนที่เกิดเป็นตนเป็นตัวแล้ว จิตแท้ยังอยู่กับยายแก่ ส่วนกระแสจิตแกล่งไปยึดไว้ที่หลานสาว พอแกรู้ก็รีบแก้ไขคือตัดกระแสจิตของตนเสีย มิให้ไปเกี่ยวข้องอีกต่อไป เรื่องก็ยุติกันไปเท่านั้น

ที่สำคัญก็ตอนที่ยายแก่มาเล่าถวายท่านว่า กระแสจิตตนขโมยไปจับจองเอาท้องหลานสาว เป็นที่เกิดโดยเจ้าตัวไม่รู้ ท่านอาจารย์เองก็ได้คัดค้านว่าที่รู้อย่างนั้นไม่จริง ไม่ถูก ควรพิจารณาเสียใหม่ แต่กลับตอบไปตามร่องรอยที่ยายแก่รู้เห็น จึงเป็นเรื่องที่น่าคิดอยู่มาก เมื่อพิจารณาให้ดีแล้วก็มีสาเหตุที่พาให้จิตส่งไปเกี่ยวเกาะกับหลานสาวได้ คือยายแก่เล่าว่า แกรักหลานสาวคนนี้มากเสมอมา มีเมตตาห่วงใยและติดต่อกันเกี่ยวข้องกับหลานสาวคนนี้เสมอ แต่มิได้คิดว่าจะมีสิ่งลึกลับคอยแอบขโมยไปก่อเหตุเช่นนั้นขึ้นมา ถึงกับจะต้องไปเกิดเป็นลูกเขาก็คงได้ ถ้าไม่ได้หลงพอช่วยวิธีแก้ไขก็คงไม่พ้นไปเกิดในท้องหลานสาวแน่นอน

ท่านอาจารย์มั่นว่าจิตนี้พิสดาร เกินกว่าความรู้ความสามารถของคนธรรมดาจะตามรู้ตามรักษาได้ โดยมีให้เป็นภัยแก่ตัวผู้เป็นเจ้าของ ดังที่ยายแก่พูดไม่มีผิด ถ้าแกไม่มีหลักใจทางสมาธิภาวนาอยู่บ้าง แกไม่มีทางรู้วิถีทางเดินของใจได้เลย ทั้งเวลาเป็นอยู่และเวลาตายไป ฉะนั้นการทำสมาธิภาวนา จึงเป็นวิธีปฏิบัติต่อใจได้ดีและถูกต้อง ยิ่งเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อด้วยแล้ว สถิติปัญญายังมีความสำคัญมากในการตามรู้และรักษาจิต ตลอดการดำเนินทุกขเวทนาไม่ให้มาทับจิตในเวลาจวนตัว ซึ่งเป็นเวลาเอาแพ้อาชนะกันจริง ๆ

ถ้าพลาดท่าขณะนั้นก็เท่ากับพลาดไปอย่างน้อยภพหนึ่งชาติหนึ่ง เช่น ไปเกิดเป็นสัตว์ชนิดใดก็ต้องเสียเวลานานเท่าชีวิตของสัตว์ในภพภูมินั้น ๆ ขณะที่เสียเวลายังต้องเสวยกรรมในกำเนิดนั้นไปด้วย ถ้าจิตดีมีสติพอประคองตัวได้ อย่างน้อยก็มาเกิดเป็นมนุษย์ มากกว่านั้นก็ไปเกิดในเทวสถาน ชมวิมานและเสวยทิพย์สมบัติอยู่นานปีถึงจะกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีก เวลามาก็เกิดเป็นมนุษย์ก็ไม่ลืมศีลธรรมที่ตนเคยบำเพ็ญรักษามาแต่บุพเพชาติ ทำให้เพิ่มอำนาจานุญาภิสมภารขึ้นโดยลำดับ จนจิตมีกำลังแก่กล้าสามารถรักษาตัวได้ การตายก็เป็นเพียงการเปลี่ยนร่างจากต่ำขึ้นไปสูง จากสั้นไปหายาว จากหยาบไปหาละเอียด จากวัฏจักรไปเป็นวิวัฏจักร ดังพระพุทธเจ้าและสาวกท่านเปลี่ยนภพเปลี่ยนภูมิ เปลี่ยนเครื่องเสวยมาเป็นลำดับ สุดท้ายก็หมดสิ่งที่จะเปลี่ยนแปลงให้เป็นอะไรต่อไปอีก เพราะจิตที่ได้รับการอบรมไปทุกภพทุกชาติจนฉลาดเหนือสิ่งใด ๆ กลายเป็นนิพพานสมบัติขึ้นมาอย่างสมพระทัยและสมใจ ซึ่งล้วนไปจากการฝึกฝนอบรมจิตให้ดีไปโดยลำดับทั้งสิ้น